

**Devrimci
Demokratik
Sendikak
Birlik
Bülteni
Nisan 2010
Fiyatı: 1 TL**

**İşsizliğe barikat olmak için; örgütsüzleştirmeye,
taşeronlaştırmaya, güvencesiz çalışmaya dur demek için**

1 MAYIS'TA ALANLARA

4/C'ye, 4/B'ye karşı çıkmak

Geleceğimize
sahip çıkmaktır!

Sayfa 4

“Susma, sustukça sıra
sana gelecek” sloganının
arkasında durmak

gerekiyor

Sayfa 5

TEKEL direnişi kazanırsa,
hepimiz kazanacağız!

Sayfa 6

Bir demokratik kitle örgütü
olarak Devrimci

Demokratik Sendikak Birlik

Sayfa 7

Sadece örgütlenip mücadele
ederek sorunlarımızı

çözebiliriz.

Sayfa 10

Modern Köle Pazarları

Sayfa 12

Haklarımızı Öğreniyoruz

Sayfa 15

“ONLARLA YANIP, ONLARLA TUTUŞARAK” BÜYÜYÜP, GÜÇLENECEĞİZ

Direnen ve haklarını arayan işçiler (TEKEL, MEHA, Esenyurt, DESA...) bize bir kez daha işçi sınıfının örgütlü ve üretimden gelen gücünün ne kadar etkili olduğunu gösterdi. Egemen sınıflar ve devlet, bazen birkaç bin işçinin, bazen tek bir işçinin kararlı direnişinden büyük bir korku duymaktadır. Çünkü onlar yaşamı yaratanlardır. Onlar üretenlerdir ve onlar olmadığında, onlar hayatı durdurduğunda her şey durmaktadır. Sayfa 3

TEKEL ateşini yangına dönüştürelim

15 Aralık 2009'da başlayan TEKEL işçilerinin direnişine 2 Mart 2010 tarihinde Danıştay'ın “30 günlük” geçiş süresini durdurma kararı ile “ara verildi”. 78 günlük direniş takviminin her gününe yeni notlar, yeni kazanımlar, yeni birimler yazıldı. Özlük haklarını savunmak için 14 Aralık'ta Ankara AKP binası önünde kalmalarına izin verilmedi önce, ardından Güvenpark

“dar edildi”. Gazlı, coplu müdahale sadece Ankara'ya gelen sınırlı sayıda TEKEL işçisini değil, 12 bin TEKEL işçisini öfkelenirip Ankara'ya akmasına neden oldu. Devlet saldırıyla dağıtacağımı, daha işin başında işçileri korkutup evlerine göndereceğini düşündü, ama hesap TEKEL işçilerine uymadı! Saldırı öfkeyi bilemedi ve 78 günlük direnişi tetikledi... Sayfa 8-9

“1 Mayıs düşüncesinin dayandığı muhteşem temel, proleter kitlelerin kendi kendilerine, doğrudan ileri adım atmalarıdır; (...) milyonlarca işçinin gerçekleştirdiği siyasal kitle eylemidir.”

Rosa Luxemburg

MERHABA

İşçilerin ve emekçilerin egemen sınıflara karşı yürütmekte olduğu ekonomik-demokratik temelli mücadelesine önderlik etmeyi amaçlayan ve sınıf sendikacılığı çizgisinde örgütlenen Devrimci Demokratik Sendikal Birlik'in de-

mokratik kite örgütü niteliğini anlattığımız, saldırıların yoğunlaştığı çeşitli alanlardaki işçilerle yaptığımız sohbetleri aktardığımız bültenimizin yeni sayısı ile birlikteyiz. Bu sayımızda; Ataşehir Belediyesi'nden bir işçi ile Türkiye'de genel anlamda işçi hareketlerinde yaşanan son durum, Tuzla'dan bir deri işçisi ile TEKEL direnişi, işten çıkartılan bir tekstil işçisi ile iş koşulları ve Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şubesi'nden bir sendikacı ile de Esenyurt direnişinin son durumu üzerine röportajlar yaptık.

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların ivme kazandığı, esnek çalıştırma, taşeronlaştırma uygulamalarıyla her alanda iş, ücret ve

sosyal güvencesi olmayan kölece bir çalışma sisteminin hakim kılınmaya çalışıldığı bu süreçte; çaktıkları kıvılcımla işçi sınıfının umudu olan TEKEL işçileriyle dayanışmak için “Onlarla yanıp, onlarla tutuşarak büyüüp güçleneceğiz” şiarıyla tüm emekçi dostları 1 Nisan'da Ankara'ya çağırıyor ve “4/C kaldırılınsın!”, “Güvencesiz ve taşeron çalışmaya son!”, “Örgütlenme hakkına saldırılara son!”, “Taksim yasağı kaldırılınsın!” vb. şiarlarıyla herkesi işçi ve emekçilerin mücadele günü olan 1 Mayıs'ta alanlara çağırıyor ve yeni bir sayımızda buluşmak umuduyla direnen-mücadele eden tüm işçileri selamlıyoruz.

www.devrimcidemokratiksendikalbirlik.blogspot.com

ddsbirlik@gmail.com

Çemen işçileri: “Kazanacağız başka çaremiz yok!”

Grevlerinin 53. gününde 1 Mayıs okurları olarak Çemen Tekstil işçilerini ziyaret ettik. İşçilerle yaptığımız sohbette işçiler Grev sürecinde yaşadıklarını anlattılar. Bir işçi “çadırı kurduk sıra grevi kazanmakta” dedi. Bir başka işçi “kazanacağız, başka çaremiz yok” diye araya giriyor. Grevin işçilerin sınıf bilincini geliştirdiğini görüyoruz. Bundan dolayı da polisin işçilere daha çok baskı yaptığını, grev alanından panzeri ve çevik kuvveti hiç eksik etmediğini de. Ayrıca işçiler sendikanın işçileri daha çok sahiplenmesi gerektiğini, patronun işine yarayan tutumunu terk etmesi gerektiğini belirttiler.

İşçilerin çay ikramıyla sohbetimiz daha da derinleşiyor. İşçiler grevlerinin ülke genelinde daha çok sahiplenilmesi gerektiğini. Çünkü kendilerinin elde edeceği kazanımın hem Antep O.S.B'de bulunan 80 işçinin hem de ülke genelinde işçi sınıfının oneli bir kazanımı olacağını belirtiyorlar. Grev alanını bir sosyal yaşam alanına çeviren Çemen işçileri, kendi aralarındaki dayanışma ile de grevde bir kazanım elde edeceklerinin sinyalini veriyorlar.

Daha sonra grev çadırına girerek çadırdaki

işçilerle sohbet ettik. İşçilere DDSB'nin çıkardığı **Emeğimize, Ekmegimize ve Geleceğimize Sahip Çıkalım Haklarımızı Öğrenelim!** kitapçığını verdik ve kitapçığı beraber okuyup tartıştık oldukça olumlu geçen bu tartışma ortamında işçiler: “Demek ki Kamil (Çemen Tekstil patronu) bize hep yalan söyleyip hakkımızı yiyor” şeklinde söylemlerde bulundular. Grev kırıcı işçilerin gelmesi ile işçiler çadır önünde toplanarak slogan atmaya başladılar. **“Gün gelecek devran dönecek, hainler bize hesap verecek”**, **“Yaşasın onurlu mücadelemiz”**, **“Çemen işçisi direnişin simgesi”**, **“Kamil şaşırma, sabrımızı taşıma”** vb. sloganlar atan işçiler, grev kırıcıları da protesto ettiler. İşçilerle vedalaştıktan sonra yanlarından ayrılıyor.

ÇEMEN İŞÇİLERİNDEN YÜRÜYÜŞ

Çemen işçileri İstasyon Meydanında toplanarak eski Adliye'ye kadar yürüyüş yaptı. Yürüyüş sırasında kendi inisiyatiflerini kullanarak Hükümet Konağında yolu trafiğe kapatarak oturma eylemi yaptılar. Birkaç dakika geçtikten sonra Emniyetin ve sendikanın baskısıyla yürü-

yüşe devam edildi. Yürüyüş sırasında “Biz emekçiyiz; renege, dile, dine bakmayız. Çünkü hepimizin gözyaşı, rengi aynı”, **“Çemen işçisi ortak hak ve çıkarları için bir arada”**, **“Sendikal hak ve özgürlük hakkımız, işveren baskısına son!”** vb. dövizler açtılar. Eski adliye önünde basın açıklaması yapan Rıdvan Budak; Çemen grevinde polis ve patron işbirliğinin bitirilmesini istedi ve işçilere baskı yapılmasının yasadışı olduğunu söyledi. Polise işçilere karşı tavırlarından dolayı dava açacaklarını da belirten Budak; ayrıca patronunda sözünde durmadığını söyledi.

Gaziantep 1 Mayıs okurları

TEKEL DİRENİŞİNE DESTEK OLMAK SUÇ(muş)!

TÜBİTAK çalışanı **Aynur Çamalan**, 77 gün boyunca, Ankara'da, 4/C Kararnamesi'ni imzalamamak için direnen, özlük haklarını kazanmak için mücadele veren ve 78. günde kazanım elde eden Tekel işçilerine destek verdiği gerekçesiyle işten çıkarıldı.

Çamalan sendika üyesi olduğu ve hakkı olduğu için eyleme katıldı. Arından dün (4 Mart) saat 16.30'da kendisine **“4 Şubat günü işe izinsiz gelmediği”** gerekçesiyle işine son verildiğinin belirtildiği kağıt verildi.

Kendisi hakkında hiçbir idari soruşturma açılmadı, disiplin kuruluna sevk edilmedi ve savunması dahi alınmadan işine son verildi. “Ben yasal hakkımı kullandım ve bu nedenle de işime son verildi” diyen Çamalan; 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'ne, 4 gün kala, bir kadının başkanlık yaptığı

TÜBİTAK tarafından işten çıkarılmış olsa da, direnişine devam ediyor. Sabah 9 akşam 6, iş yerinin önünde oturma eylemi yapıyor. Eyleminin ilk gününde polis tarafından rahatsız edilen, zorla kurumun önündeki kaldırımdan karşı kaldırıma götürülen, slogan atması ve pankart asması engellenen, arkadaşlarının kendisine pencereden bakması dahi yasaklanan Çamalan'a Çağdaş Hukukçular Derneği her türlü desteği vereceğini açıkladı.

Çamalan, **“Bu tür baskılarla karşılaşacağımı biliyordum. Emine Aslan'a da aynısını yapmışlardı ve o da uzunca bir süre direnişi tek başına omuzladı. Ben de aynısını yapmaya hazırım. Pankartımızla, döviz ve sloganlarımızla burada olmaya devam edeceğim”** dedi.

Bilindiği gibi Tekel işçilerine destek veren birçok belediye, sendika ve kişi hakkında soruşturma açılmış, son süreçte de 1 Nisan yaklaşırken devlet saldırısını yoğunlaştırmış ve 24 lise öğrencisi direnişe destek verdikleri için okul idaresi tarafından okuldan atılmıştı.

Ankara DDSB

1975 yılında gerçekleştirilen bu düzenleme, kamu hizmetlerinin piyasalaşma sürecine girdiği 1980'li yıllara kadar önemli bir sorun teşkil etmemiştir. Ancak, 1980'lerle birlikte 24 Ocak Kararları ile uygulamaya konulan neo-liberal politikalar kapsamında gerçekleştirilen özelleştirmeler ve kamuda başlayan esnekleştirme uygulamaları ile birlikte bu maddedeki hükümler, esnekleştirme ve işçileri bölme aracı olarak kullanılmaya başlanmıştır. Özal dönemi, yakın tarihte DSP-ANAP-MHP Koalisyon ve özellikle 2002 den sonra AKP Hükümeti ile hız verilen KİT'lerin özelleştirilmesi IMF ve DB bankası ile yapılan anlaşmalar ve taahhütlerle sürdürülmüştür. Bu anlaşmalar sonunda Kamu Hizmeti parça parça tasfiye edilmiş ve halen tamamını piyasanın hizmetine girecek biçime getirilmeye çalışılmaktadır.

Hâlihazırda mevcut yasal düzenlemeler üzerinden kamu hizmetlerinin sunumunda esneklik uygulamaları zaten gerçekleştirilmektedir. Ve yine AKP hükümeti, kamuda esnek çalışma rejimini Kamu Personel Reformu vb yasaları parça parçada olsa geçirerek, bu kapsamda, özellikle kamu emekçilerinin hizmet sunum sürecinde daha yoğun çalıştırılmaları ve iş güvencelerinin ortadan kaldırılmasına yönelik hukuki altyapısını da tamamlamaya çalışmaktadır.

4-A, 4-B, 4-C, 4-D NEDİR?

Son süreçte özellikle Tekel Direnişi ile gündeme gelen 4/C statüsünde çalışma hakkında ve genel anlamda kamuda sözleşmeli çalışanların hangi statüde çalıştıklarına dair kamuoyunda zaman zaman tartışılan 4/B, 4/D, 4/A'lı çalışma biçimleri hakkında bu statüde çalışanlarında yeterli bilgiye sahip olmadıklarını yine Tekel Direnişi ile birlikte gördük

4/C statüsünde çalıştırma yakın tarihte kamuoyunda daha fazla tartışılmış olmasına rağmen, 1975 yılında gerçekleşen düzenleme ile; 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu içerisinde istihdam biçimlerine yönelik tanımlama farklılıkları esneklik uygulamaları için dayanak haline getirilmiştir. Kanunun 4. maddesine göre kamu hizmetlerini gerçekleştirenler memur (4/A), sözleşmeli personel (4/B), geçici personel (4/C) ve işçiler (4/D) olarak dört farklı statüye ayrılmışlardır. Kamu sektöründe 2009 yılı sonlarında toplam üç milyona yakın emekçi çalışıyordu. Bunların yaklaşık 2 milyon 100 bini, memur statüsündeydi. Durumu, 657 sayılı Devlet Memurları Yasası'nın 4/A maddesiyle tanımlanmıştır. Bunların yaklaşık 300 bini sözleşmeli personeldir. Bunların bir bölümü, 657 sayılı Yasanın 4/B maddesine, bir bölümü ise 399 sayılı Kanun Hükmünde Kararnameye bağlıdır. Bunların yaklaşık 19 bini geçici personeldir. Bu sınıflamadakilerin durumu 657 sa-

4/C' YE 4/B'YE KARŞI ÇIKMAK GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKMAKTIR!

yılı Yasanın 4/C maddesinde şöyle tanımlanmıştır: "Geçici personel: Bir yıldan az süreli veya mevsimlik hizmet olduğuna Devlet Personel Başkanlığı ve Maliye Bakanlığının görüşlerine dayanılarak Bakanlar Kurulunca karar verilen görevlerde ve belirtilen ücret ve adet sınırları içinde sözleşme ile çalıştırılan ve işçi sayılmayan kimselerdir."

Bunların 415 bini sürekli işçi, 37 bini de geçici işçidir. Bu sınıflamadakiler ise 657 sayılı Yasanın 4/D maddesinde tanımlanmıştır.

657 sayılı Devlet Memurları Yasasının 4/C maddesinde tanımlanan geçici personel, 3 Mayıs 2004 gün ve 2004/7898 sayılı Kararname ile yürürlüğe konulan "Özelleştirme Uygulamaları Sonucunda İşsiz Kalan ve Bilahare İşsiz Kalacak Olan İşçilerin Diğer Kamu Kurum ve Kuruluşlarında Geçici Personel Statüsünde İstihdam Edilmelerine İlişkin Esaslar" çerçevesinde çalıştırılmaktadır.

Tekel Direnişi ile gündeme oturan 4/C statüsünde çalışma biçiminin mevcut haliyle işçilerin kabul edebileceği bir durum olmadığını görmüş ve yine Tekel İşçilerinin haklı direnişleri sayesinde iyileştirmelere gitmek zorunda kalmıştır.

□ 4/C'linin bir yıl içinde çalışma süresi 10 ayken, 11 aya çıkarıldı.

□ 4/C'li olmak isteyen işçilere özel düzenleme yapılarak, tüm çalışanlara başvuru hakkı tanındı.

□ Düşük düzeyde olan 4/C'lilerin maaşları, İlköğretim, Lise ve dengi, Yükseköğretim olmak üzere iyileştirildi.

□ Maaş ödeme tarihleri memurlarda olduğu gibi her ayın 15'i olarak belirlendi.

□ 4/C'lilerin çalışma saatlerindeki belirsizlik giderilerek, "Geçici personelin çalışma saat ve sürelerinin belirlenmesinde, çalıştıkları kurumdaki devlet memurları için tespit edilen çalışma saat ve süreleri uygulanır" düzenlemesi konuldu.

□ Yıllık ücretli izin günü artırıldı. Daha

önce çalıştıkları her ay için bir gün ücretli izin verilirken, yeni düzenleme ile ayda 2 gün ücretli izine hak kazandı-caklar.

□ Kamu emekçilerinin örgütlendiği sendikalara üye olma hakkı vb.

Fakat bu düzenlemeler dahi işçi sınıfının kazanılmış haklarını geri alma temelinde küçük bir adımı oluşturmaktadır. Hükümet IMF ile yolları ayırma yalanını, bu iyileştirmelerle beraber renklendirip 4/C statüsünün 4/D statüsünden farkı kalmadığı safsatasıyla cilalandırmaya çalışmaktadır.

Amaç özelleştirme kapsamına alınan işletmelerde bulunan 200 bini aşkın 4/D'li işçinin 4/C statüsünde çalıştırılmasıdır. Amaç kamuda çalışan

bütün çalışanların zaman içinde sözleşmeli hale getirilerek, kıdem-ihbar tazminatlarının kaldırılması ve her türlü sosyal güvencenin budanmasıdır. Amaç devlet memurlarının da hepsinin giderek 4/B statüsüne geçirilmesi ve en nihayetinde amaç; işçi ve emekçilerin piyasanın istediği gibi kölece çalıştırılması, kazanılmış tüm hakların budanmasıdır. Bu amaç doğrultusunda devlet, son dönemde kamu alanında yoğun biçimde sendikal haklardan yoksun düşük ücretli işçi çalıştırmaya ağırlık vermiş durumdadır. Diğer taraftan özellikle taşeron işçilik kullanmak suretiyle pek çok kamu kuruluşunda işçilik maliyetleri düşürülmeye çalışılmaktadır. Devlet okullarında vekil öğretmenler taşeron firmaların kadroları üzerinden istihdam ediliyor. Devlet hastanelerinde pek çok çalışan alt işveren konumunda olan temizlik güvenlik şirketlerinin kadrolarında istihdam ediliyor. Ancak aslında onlar bu hastanelerin idari kadrolarında hizmet veriyorlar. Üstelik de bunlar yıllık sözleşmelerle istihdam edilip sendikalılık, yıllık ücretli izin, kıdem, ihbar gibi haklardan yoksun çalıştırılıyorlar.

Tekel işçilerinin direnişi ile gündeme yenden gelen 4/C ve diğer statülere karşı mücadele yaklaşık 2 milyonluk kamu çalışanı ve Türkiye İşçi sınıfı için güncel durumda en önemli noktayı göstermektedir. Açıktır ki devlet Tekel İşçilerine 4/C'yi kabul ettirerek enerji, maden, şeker fabrikaları ve daha birçok kamu işletmesinde ki işçilere saldırmayı; belediyelerde çalışanlarını taşeronlara devretmenin hesabını yapmaktadır. Bu hesabı şimdilik durdurmayı başaran Tekel İşçilerine desteğin, tüm işçi sınıfının onurlu geleceği açısından hayati bir öneme sahip olduğu görülmeli ve 4/B, 4/C, 4/A ve tüm 4/D'li işçilerle beraber güvencesiz işçilerin, işsizlerin birlikte mücadele edeceği araçları güçlendirmenin çabası içinde olunmalıdır.

İstanbul DDSB

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

1975 yılında gerçekleştirilen bu düzenleme, kamu hizmetlerinin piyasalaşma sürecine girdiği 1980'li yıllara kadar önemli bir sorun teşkil etmemiştir. Ancak, 1980'lerle birlikte 24 Ocak Kararları ile uygulamaya konulan neo-liberal politikalar kapsamında gerçekleştirilen özelleştirmeler ve kamuda başlayan esnekleştirme uygulamaları ile birlikte bu maddedeki hükümler, esnekleştirme ve işçileri bölme aracı olarak kullanılmaya başlanmıştır. Özal dönemi, yakın tarihte DSP-ANAP-MHP Koalisyon ve özellikle 2002 den sonra AKP Hükümeti ile hız verilen KİT'lerin özelleştirilmesi IMF ve DB bankası ile yapılan anlaşmalar ve taahhütlerle sürdürülmüştür. Bu anlaşmalar sonunda Kamu Hizmeti parça parça tasfiye edilmiş ve halen tamamını piyasanın hizmetine girecek biçime getirilmeye çalışılmaktadır.

Hâlihazırda mevcut yasal düzenlemeler üzerinden kamu hizmetlerinin sunumunda esneklik uygulamaları zaten gerçekleştirilmektedir. Ve yine AKP hükümeti, kamuda esnek çalışma rejimini Kamu Personel Reformu vb yasaları parça parçada olsa geçirerek, bu kapsamda, özellikle kamu emekçilerinin hizmet sunum sürecinde daha yoğun çalıştırılmaları ve iş güvencelerinin ortadan kaldırılmasına yönelik hukuki altyapısını da tamamlamaya çalışmaktadır.

4-A, 4-B, 4-C, 4-D NEDİR?

Son süreçte özellikle Tekel Direnişi ile gündeme gelen 4/C statüsünde çalışma hakkında ve genel anlamda kamuda sözleşmeli çalışanların hangi statüde çalıştıklarına dair kamuoyunda zaman zaman tartışılan 4/B, 4/D, 4/A'lı çalışma biçimleri hakkında bu statüde çalışanlarında yeterli bilgiye sahip olmadıklarını yine Tekel Direnişi ile birlikte gördük

4/C statüsünde çalıştırma yakın tarihte kamuoyunda daha fazla tartışılmış olmasına rağmen, 1975 yılında gerçekleşen düzenleme ile; 657 sayılı Devlet Memurları Kanunu içerisinde istihdam biçimlerine yönelik tanımlama farklılıkları esneklik uygulamaları için dayanak haline getirilmiştir. Kanunun 4. maddesine göre kamu hizmetlerini gerçekleştirenler memur (4/A), sözleşmeli personel (4/B), geçici personel (4/C) ve işçiler (4/D) olarak dört farklı statüye ayrılmışlardır. Kamu sektöründe 2009 yılı sonlarında toplam üç milyona yakın emekçi çalışıyordu. Bunların yaklaşık 2 milyon 100 bini, memur statüsündeydi. Durumu, 657 sayılı Devlet Memurları Yasası'nın 4/A maddesiyle tanımlanmıştır. Bunların yaklaşık 300 bini sözleşmeli personeldir. Bunların bir bölümü, 657 sayılı Yasanın 4/B maddesine, bir bölümü ise 399 sayılı Kanun Hükmünde Kararnameye bağlıdır. Bunların yaklaşık 19 bini geçici personeldir. Bu sınıflamadakilerin durumu 657 sa-

4/C' YE 4/B'YE KARŞI ÇIKMAK GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKMAKTIR!

yılı Yasanın 4/C maddesinde şöyle tanımlanmıştır: "Geçici personel: Bir yıldan az süreli veya mevsimlik hizmet olduğuna Devlet Personel Başkanlığı ve Maliye Bakanlığının görüşlerine dayanılarak Bakanlar Kurulunca karar verilen görevlerde ve belirtilen ücret ve adet sınırları içinde sözleşme ile çalıştırılan ve işçi sayılmayan kimselerdir."

Bunların 415 bini sürekli işçi, 37 bini de geçici işçidir. Bu sınıflamadakiler ise 657 sayılı Yasanın 4/D maddesinde tanımlanmıştır.

657 sayılı Devlet Memurları Yasasının 4/C maddesinde tanımlanan geçici personel, 3 Mayıs 2004 gün ve 2004/7898 sayılı Kararname ile yürürlüğe konulan "Özelleştirme Uygulamaları Sonucunda İşsiz Kalan ve Bilahare İşsiz Kalacak Olan İşçilerin Diğer Kamu Kurum ve Kuruluşlarında Geçici Personel Statüsünde İstihdam Edilmelerine İlişkin Esaslar" çerçevesinde çalıştırılmaktadır.

Tekel Direnişi ile gündeme oturan 4/C statüsünde çalışma biçiminin mevcut haliyle işçilerin kabul edebileceği bir durum olmadığını görmüş ve yine Tekel İşçilerinin haklı direnişleri sayesinde iyileştirmelere gitmek zorunda kalmıştır.

□ 4/C'linin bir yıl içinde çalışma süresi 10 ayken, 11 aya çıkarıldı.

□ 4/C'li olmak isteyen işçilere özel düzenleme yapılarak, tüm çalışanlara başvuru hakkı tanındı.

□ Düşük düzeyde olan 4/C'lilerin maaşları, İlköğretim, Lise ve dengi, Yükseköğretim olmak üzere iyileştirildi.

□ Maaş ödeme tarihleri memurlarda olduğu gibi her ayın 15'i olarak belirlendi.

□ 4/C'lilerin çalışma saatlerindeki belirsizlik giderilerek, "Geçici personelin çalışma saat ve sürelerinin belirlenmesinde, çalıştıkları kurumdaki devlet memurları için tespit edilen çalışma saat ve süreleri uygulanır" düzenlemesi konuldu.

□ Yıllık ücretli izin günü artırıldı. Daha

önce çalıştıkları her ay için bir gün ücretli izin verilirken, yeni düzenleme ile ayda 2 gün ücretli izine hak kazandı-caklar.

□ Kamu emekçilerinin örgütlendiği sendikalara üye olma hakkı vb.

Fakat bu düzenlemeler dahi işçi sınıfının kazanılmış haklarını geri alma temelinde küçük bir adımı oluşturmaktadır. Hükümet IMF ile yolları ayırma yalanını, bu iyileştirmelerle beraber renklendirip 4/C statüsünün 4/D statüsünden farkı kalmadığı safsatasıyla cilalandırmaya çalışmaktadır.

Amaç özelleştirme kapsamına alınan işletmelerde bulunan 200 bini aşkın 4/D'li işçinin 4/C statüsünde çalıştırılmasıdır. Amaç kamuda çalışan

bütün çalışanların zaman içinde sözleşmeli hale getirilerek, kıdem-ihbar tazminatlarının kaldırılması ve her türlü sosyal güvencenin budanmasıdır. Amaç devlet memurlarının da hepsinin giderek 4/B statüsüne geçirilmesi ve en nihayetinde amaç; işçi ve emekçilerin piyasanın istediği gibi kölece çalıştırılması, kazanılmış tüm hakların budanmasıdır. Bu amaç doğrultusunda devlet, son dönemde kamu alanında yoğun biçimde sendikal haklardan yoksun düşük ücretli işçi çalıştırmaya ağırlık vermiş durumdadır. Diğer taraftan özellikle taşeron işçilik kullanmak suretiyle pek çok kamu kuruluşunda işçilik maliyetleri düşürülmeye çalışılmaktadır. Devlet okullarında vekil öğretmenler taşeron firmaların kadroları üzerinden istihdam ediliyor. Devlet hastanelerinde pek çok çalışan alt işveren konumunda olan temizlik güvenlik şirketlerinin kadrolarında istihdam ediliyor. Ancak aslında onlar bu hastanelerin idari kadrolarında hizmet veriyorlar. Üstelik de bunlar yıllık sözleşmelerle istihdam edilip sendikalılık, yıllık ücretli izin, kıdem, ihbar gibi haklardan yoksun çalıştırılıyorlar.

Tekel işçilerinin direnişi ile gündeme yenden gelen 4/C ve diğer statülere karşı mücadele yaklaşık 2 milyonluk kamu çalışanı ve Türkiye İşçi sınıfı için güncel durumda en önemli noktayı göstermektedir. Açıktır ki devlet Tekel İşçilerine 4/C'yi kabul ettirerek enerji, maden, şeker fabrikaları ve daha birçok kamu işletmesinde ki işçilere saldırmayı; belediyelerde çalışanlarını taşeronlara devretmenin hesabını yapmaktadır. Bu hesabı şimdilik durdurmayı başaran Tekel İşçilerine desteğin, tüm işçi sınıfının onurlu geleceği açısından hayati bir öneme sahip olduğu görülmeli ve 4/B, 4/C, 4/A ve tüm 4/D'li işçilerle beraber güvencesiz işçilerin, işsizlerin birlikte mücadele edeceği araçları güçlendirmenin çabası içinde olunmalıdır.

İstanbul DDSB

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

“SUSMA, SUSTUKÇA SIRA GELECEK!” SLOGANININ ARKASINDA DURMAK GEREKİYOR

Bilindiği gibi birçok belediyede Toplu İş Sözleşmesi süreci yaşanmaktadır. Hem içinden geçtikleri TİS süreci, hem de direnişi ve genel saldırılar hakkında Genel-İş Sendikası 1 Nolu Şube üyesi bir işçi arkadaşımızın görüşlerini aldık.

- Bize kısaca kendinizden bahseder misiniz?

- Ben Banu Aşçı, DİSK'e bağlı Genel-İş üyesiyim. 9 yıldır çalışıyorum. Aslında Kadıköy Belediyesinden Ataşehir'e geçtim.

- Ataşehir'de yaşanan bir süreç var toplu iş sözleşmesine dair; neler yaşandı, şu anki aşamada durum nedir, neler yapılacak?

- Başta biraz problemlili başladı. Ama her TİS'te herhalde bu tarz problemler yaşanıyor genel anlamda. Şimdi biraz daha pozitif doğru dönmeye başladı. Bizim için önemli olan kazanılan hakların geri alınmaması. Alınmayacak da zaten, çünkü tarafımızdan buna izin verilmez. Hem sendikamız da bizi destekliyor, onlar arkamızda olduğu müddetçe başaramayacağımız şey yok.

- Neler yapılacak peki, somut planlarınız var mı?

Banu Aşçı: Eğer sonuç alınmazsa greve gidilecek. Ve grevde ne yapılması gerekiyorsa onlar gerçekleştirilecek. Olumluya doğru gitmesi bakımından umutluyuz. Bunu sendika da, işçiler de istiyor. Biz düzgün bir şekilde, huzurlu bir ortamda çalışmak istiyoruz. Dolayısıyla da bu huzurlu ortam hem sendika hem de yönetim tarafından sağlanacaktır. Biz de umut ediyoruz ki anlaşılın ve hak kaybı yaşanmadan süreç aşılsın.

- İş yerindeki sendikalaşma oranı nedir?

- İki tanesi hariç bütün işçiler sendikalı, onların da kendi tercihleri zaten. Hepimiz Genel-İş üyesiyiz. 2 kişi de Belediye-İş üyesi sanırım.

- Şu an Esenyurt Belediyesi'nde bir süreç yaşanıyor, Sendikalı oldukları için 16 işçi işten

atılmıştı. 180 günlük bir direnişin sonucunda 7 tanesi işe geri alınmıştı. Fakat 2 hafta geçmeden 6'sı tekrar çıkarıldı ve bunu takiben aralıklarla birçok işçi işten çıkarılıyor. Şu an 60 kişiye ulaşılmış durumda.

- Tabi ki çok kötü bir durum. Artık sendikalaşmak gerektiği için reklamlar bile verilmeye başlandı. Hala neden sendikaya bakış açısı böyle ben anlayamıyorum. Sendikalı olmak olumsuz mu algılanıyor? Tabi ki işverenler kendi menfaatlerini gözettiler için böyle düşünebilirler. Ama 2010 yılında yaşıyoruz, insan hakları diyoruz, işçilerin hakları diyoruz. Dolayısıyla saygı duyulması gerektiğine inanıyorum ben. Yani sendikaya karşı tutumlara anlam veremiyorum.

- Bildiğiniz gibi bir Tekel süreci yaşandı. Yıllarca yapılamayan bir şeydi belki de. Küçük çaplı direnişler oluyordu fakat çok fazla Türkiye'nin gündemine yerleşen bir direniş olmuyordu. Tekel belki de bir ilki gerçekleştirdi yıllar sonra, bir kıvılcım çaktı. Siz bu süreci ne kadar takip ettiniz, gözlemlerinizi ne oldu, oradaki sendikaların ve işçilerin tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Dediğiniz gibi bir kıvılcım çakıldı orada. Aslında tüm sivil toplum kuruluşlarının, sendikaların ve tüm halkın da desteğiyle ilerlediler. Yani olması gereken sonuna kadar direniş tabi ki, ama en başına döndüğümüzde Türk-İş'in çok yanlış ve eksik tutumları var. İşçilerin en başında hayır demesi gerekirdi, fakat durum kötüye gitmeye başlayınca direnişe geçtiler. Ama önemli olan direniş göstermektir yine de. Umarım haklarını alırlar. Ama hükümetin sonuçta ne yapacağı belirsiz, direnişe karşı geri adım atacak mı bilmiyorum. Emsal teşkil eder diye atmayabilir de. Çünkü sadece Tekel değil, eczacılar da direniyor, belediye işçileri de direniyor, farklı işkolaları da direnişte. Yani toplumun her kesiminde bir baskı ve doğallığında bir direniş söz konusu.

Doğallığında emsal teşkil edebilir diye geri adım atmayabilirler. Ama yine de direnmek gerekiyor. Zaten Türkiye'yi de aştı, uluslar arası bir boyut kazandı.

- Ben Tekel işçilerinde şunu gördüm, onlar hep kendilerinden önceki direnişlere kulaklarını tıkamışlar ve görmezlikten gelmişler. Keşke onların yanlarında olsaydık diye düşünüyorlardı. Mesela şu an Esenyurt'ta bir süreç yaşanıyor, onları orada tek başına mı bırakmak gerekiyor yoksa “ilerde bu bizim de başımıza gelebilecek bir şey” deyip onların yanında mı olmak gerekiyor?

- “Susma, sustukça sıra sana gelecek” sloganının arkasında durmak gerekiyor. Bu tarz direnişlerde işçi-emekçi olarak birlikte olmak, birbirimizi her zaman desteklemek gerekiyor. Yani bugün onların başına gelenler, yarın bizim başımıza gelebilir. Bu bilinçte olmak gerekiyor. Bu süreçte zaten onu getireceğe benziyor. Sonuçta destekten güç doğar, birbirimizi desteklememiz gerekiyor. Ama basın da belli bir kesimin elinde. Mesela Esenyurt'u ben ilk defa sizden duydum. Benim gibi birçok kesimin de eminim ki bilgisi yoktur. Bu anlamda iş daha çok size düşüyor, tarafsız bir yayın olarak.

- Türkiye'deki işçilerin çoğunluğu böyle bir bilince sahip mi? Sahip değillerse neler yapmamız gerekiyor?

- Sahip olanlar da var fakat olmayanlar daha fazla. Ben bu konuda biraz sendikalara misyon yüklüyorum. Eğitimsiz-bilinçsiz arkadaşlarımız çok fazla, o yüzden periyodik aralıklarla eğitimlerin düzenlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Çünkü hiçbir şeyden haberi olmayan birçok insan var, sanki beyinleri uyuşturulmuş, düşünemiyorlar, sorgulamıyorlar. Aynı zamanda çeşitli direnişlerin de olması belli bir olumluluk sağlıyor, direnince neler yapılabileceği-başarılabilceği gösterilmiş oluyor.

- Türkiye'deki işçi sınıfının durumunu nasıl görüyorsunuz, neler yapabilir?

- Zaten hükümet tarafından sürekli bir hak kaybı söz konusu, eğer birlik içerisinde olursanız, düşünce yapıları geliştirilirse, aydınlanırlarsa büyük bir hareketlenme gerçekleşebilir. Ama olmazsa eğer yine aynı şekilde kalır ya da geriye doğru gider.

BALIKESİR DURSUNBEY İLÇESİ ŞENTAŞ MADENCİLİKTE YAŞAMINI YİTİREN VE YARALANAN İŞÇİ ARKADAŞLARA YARDIM

DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 Nolu Şube olarak, Balıkesir Dursunbey İlçesi Şentaş Madencilikte iş cinayetiyle yaşamını yitiren, yaralanan arkadaşların ailelerine yardım kampanyası başlatılmış ve Kadıköy, Kartal ve Ataşehir Belediyelerinde çalışan üyelerimiz arasından bir miktar para toplanmıştır. Toplanan bu para Kartal Araştırma Hastanesi yanık kısmında tedavi gören hasta yakınlarına verilmiştir. Aynı zamanda sınıf dayanışmasının önemini belirten konuşmalar yapılarak her zaman yanlarında olduğumuzu belirttik.

Ayrıca; 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde DİSK/Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şubesi olarak, Kadıköy, Kartal ve Ataşehir Belediyeleri işyerlerinde ve bağlı tüm ünitelerde çalışan kadın üyelerimize karanfil dağıtılarak 8 Mart'ın önemine ilişkin konuşmalar yapıldı. Yine aynı gündemle birim toplantıları yapıldı. Bu etkinliklerden üyelerimiz çok memnun oldu. Onları böylesi anlamlı bir günde yalnız bırakmadığımız için şubemize teşekkür ettiklerini ifade ettiler.

DDSB'li bir işçi

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

OMUZ VERİRSEK TEKEL DİRENİŞİ KAZANIR; TEKEL DİRENİŞİ KAZANIRSA, HEPİMİZ KAZANACAĞIZ!

Türkiye ve dünya işçi sınıfının gündemine haklı olarak giren ve 1 Nisan'da 4/C'ye geçmemiş tüm işçilerin dönüm noktasını oluşturan Tekel direnişi hakkında Tuzla deri işçisi arkadaşların görüşlerini aldık.

- Tekel direnişini nasıl değerlendiriyorsunuz?

✓ **Aziz Örtül:** 12 Eylül darbesinden bu yana gerçekleşen en büyük işçi direnişlerinden birisidir. Çünkü Tekel direnişi kendiliğinden, bir anda gelişen ve aynı anda ülkenin gündemine oturan büyük bir eylem olmuştur. Bu direniş Türkiye işçi sınıfına yeni bir boyut kazandırmıştır, çünkü Tekel işçilerinin kaderi Türkiye işçi sınıfının kaderiyle bir olmuştur. Tekel kaybederse Türkiye işçi sınıfı kaybedecek ve işçiler bunu biliyordu.

✓ **Bekir Odacı:** Tekel işçilerinin direnişini, işçilerin kendi mevcut haklarının korunması olarak görüyorum. Sonuçta kısa bir sürede Türkiye'nin gündemine oturdu ve zafer kazanılana kadar geri dönülmemesi gerekiyor. Eğer direnişten geri dönüş olursa çok büyük bir kayıp olacak. Çünkü direnişte olan diğer iş kolları ve işçiler de kaybetmiş olacaklar. Onların kaybetmesi demek Türkiye işçi sınıfının kaybetmesi anlamına geliyor.

- TEKEL işçileriyle Türkiye genelinde yapılan dayanışma eylemlerini nasıl değerlendiriyorsunuz?

✓ **Muharrem Kuzucanlı:** Güzel bir dayanışma örneği gerçekleşti, ama sendikal anlamda tam destek verilmedi özellikle de konfederasyonlar olarak destek verilmedi yoksa gerek sivil toplum örgütleri gerek halk ya da Ankara'daki esnaf iyi katkı sundu. Konfederasyonların tam destek vermediğini düşünüyorum, özellikle de Hak İş. Hiçbir destek

Muharrem Kuzucanlı

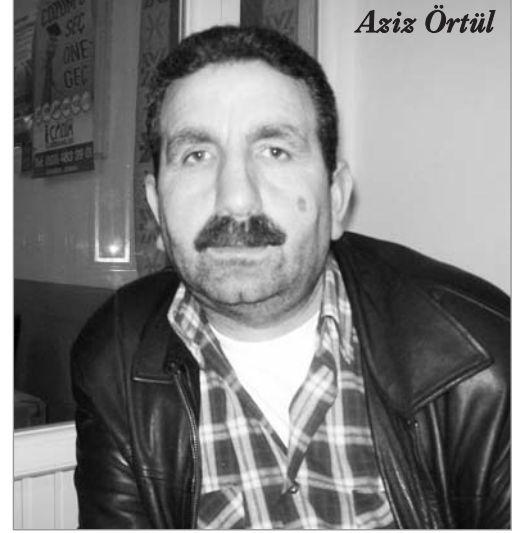
sunmadı, Türk-İş yetersiz kaldı, iş bırakma eylemleri daha çok olmalıydı. İş durdurma eylemleri daha çok katılımı sağlanmalıydı. Çünkü uzun yıllardan beri Türkiye işçi sınıfının üstünde bir ölü toprağı vardı ve Tekel direnişi ise bundan kurtulmanın mümkün olabileceğini gösterdi, Türkiye işçi sınıfı için çok güzel bir fırsat doğdu, ama işçi sınıfının öncü güçleri bu fırsatı değerlendiremediler.

- Deri işçileri olarak siz ne şekilde dayanışma örnekleri sundunuz?

✓ **Aziz Örtül:** Biz deri işçileri olarak iyi bir dayanışma sergilediğimize inanıyoruz. Tekel işçileri saldırıya uğrayıp direnişe geçtiklerinde ilk duyarlılığı biz sergiledik. Gerek direnişin ilk haftasında Taksim'deki basın açıklaması olsun, gerek Türk-İş İstanbul Şubeler Platformunca Kartal'da AKP binası önünde gerçekleşen basın açıklamaları, gene Tuzla Demokrasi Platformu'nda deri işçileri olarak Tuzla'da yapılan yürüyüş ve basın açıklamaları, 4 Şubat Tekel işçileri için genel grev, gerek Ankara'daki direnişçileri ziyaretlerimiz onlarla sabaha kadar sohbetlerimiz. En azından dayanışmanın nasıl olacağını gösteriyor. Ama her yerde bizimki gibi tam destek sağlanmadı. Demek ki bu mücadelenin ne demek olduğunu kavrayamayan, nasıl bir sonuç getireceğini farkına varmayan insanlar çok fazla.

- Bildiğiniz gibi 1 Nisan yaklaşıyor. Sizce bundan sonra neler yapılmalıdır?

✓ **Muharrem Kuzucanlı:** Türkiye işçi sınıfının üstünde çok ciddi bir baskı var ve Tekel direnişi bu baskıları geri püskürtmenin fırsatını yarattı. Türkiye işçi sınıfının bu fırsatı görüp uyanması gerekiyor. İster sendikal örgütlü olsun, ister örgütsüz olsun bütün işçiler baskı altında eziliyorlar. Her türlü hakkımız elimizden alındı, elimizde kalan bir kıdem tazminatı var. Onu da almaya çalışıyorlar. Tür-

Aziz Örtül

kiye işçi sınıfı bugün geçmişte yapılanların daha fazlasını gerçekleştirmek zorunda. Son olarak DDSB'ye ve 1 Mayıs'a başarılar dilerim.

✓ **Bekir Odacı:** Ben burada ne söylesem boş. En sonunda sendika başkanlarının çok daha ciddi kararlar almaları gerekiyor. Özellikle pasiflikten kurtulmaları gerek. Bugün bu sürecin buna varması sendika başkanlarının pasifliğindedir. Son olarak şunu söyleyeceğim, mutlaka sonuna kadar gidilmeli. Teşekkür ederim.

✓ **Aziz Örtül:** Yeni yöntemler geliştirilmelidir. Tekel işçileri 1 Nisan'da yeniden Ankara'dalar. Gerek biz deri işçileri, gerek diğer iş kollarındaki arkadaşlar ve duyarlı sivil toplum örgütleri bu yeni başlayacak sürece çok iyi hazırlanmalıyız. Ve son olarak şunu eklemek istiyorum Tekel kaybederse bütün işçi sınıfı kaybeder. Eğer Türkiye genelinde bütün bir işçi sınıfına yönelik bir saldırı varsa bütün konfederasyonların buna karşı durmaları gerek. "Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" mantığından kurtulmaları gerek. Özellikle de Hak-İş'in AKP'nin arka bahçesi olduğu ve işçi sınıfına hiçbir katkı sunmadığı için ben bir Deri İşçisi olarak Hak-İş'i kınıyorum. Söyleyeceklerim bu kadar. DDSB'ye ve yayın organı 1 Mayıs'a sınıf mücadelesinde başarılar dilerim.

Bu direniş Türkiye işçi sınıfına yeni bir boyut kazandırmıştır, çünkü tek el işçilerinin kaderi Türkiye işçi sınıfının kaderiyle bir olmuştur. Tekel kaybederse Türkiye işçi sınıfı kaybedecek ve işçiler bunu biliyordu.

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

BİR DEMOKRATİK KİTLE ÖRGÜTÜ OLARAK DEVRİMCİ DEMOKRATİK SENDİKAL BİRLİK

Ülkemizde genel olarak tanımlayabileceğimiz kitle örgütleri gibi bir anlayışın ürünü olması ve somut ihtiyaçlara yanıt olarak örgütlenen DDSB'nin DKÖ niteliğini yadsımaz ve zayıflatmaz.

“İşçilerin ve emekçilerin egemen sınıflara karşı yürütmekte olduğu ekonomik-demokratik temelli mücadelesine önderlik etmeyi amaçlayan ve sınıf sendikacılığı çizgisinde örgütlenmiş DDSB, bir DKÖ niteliği taşır. İşçilerin ve emekçilerin ekonomik-demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini (değişik meslek gruplarını) birleştirmeyi-genişletme ve somut ihtiyaçların karşılanması hedefiyle kurulmuş bir DKÖ'dür. Ülkemizde genel olarak tanımlayabileceğimiz kitle örgütlerinin kimi eksik ve zaaf yanlarının olması DDSB'nin DKÖ niteliğini yadsımaz ve zayıflatmaz. Çünkü DDSB, gücünü tarihsel olarak işçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik haklı mücadelesinden alan, demokratik merkezliğin demokratik yönünün daha fazla işlerlik kazandığı, kendini yasallıkla sınırlamayan meşru ve haklı zeminde açık çalışmayı esas alan ülkenin somut şartlarına göre (mesela darbe veya üst düzeyde faşist baskılara maruz kaldığında) illegal faaliyet de sürdürebilecek, geniş işçi ve emekçi sınıfları örgütleyebilecek bir esnekliğe sahip bir kitle örgütüdür. İşleyişinin demokratik olması veya olmak zorunluluğu ile de demokratik kitle örgütü özelliğini taşır.

DDSB'nin demokratik yönüne baktığımızda bu yönüyle DKÖ özelliğini yeterince taşımadığını görüyoruz. Şüphesiz bu, bir DKÖ olarak DDSB'nin; demokratik yönü ağırlıklı bir işleyiş mekanizmasına sahip olması zorunluluğunun ne kadar kavranıp, içselleştirildiği ile doğru orantılıdır. Bu zorunluluğun kavranıp-kavratılıp içselleştirilmesi acil olarak DDSB'nin önünde durmaktadır. Bunu soyut olarak ifade etmekten ziyade, yüzünü kitleye ve pratiğe dönerek çalışmalıdır.

* DDSB'nin kitleleşme ve daha geniş işçi ve emekçileri örgütleme hedefi vardır.

Bu hedefi gerçekleştirmesinin önceliklerinden bazıları da, geniş kitlelerin kendilerini ifade edebilecekleri mekanizmaları yaratmak, üyelerinin karar süreçlerinde katılımını sağlamak demokratik-geniş ve periyodik toplantılar örgütlemeye daha fazla önem vermesidir. Bileşenlerinin inisiyatifini açığa çıkarmalı ve verimli çalışmalara yönlendirmelidir.

* DDSB ne bir sendikadır ne de bir dernek. Bileşenlerinin mevcut DKÖ'lere (sendika, işçi dernekleri, kooperatif ve köylü sendikaları vb.) genel olarak faaliyetlerinin,

amaçlarının ve ilkelerinin rengini “sınıf sendikacılığı perspektifi” ile veren bir örgüttür. Yer yer DDSB ile sendikaları aynı kefeye koyan, faaliyet alanı olarak sadece sendikaları ele alan anlayışlarla karşılaşmaktayız. Sendikal mücadele ve örgütlenme tabi ki ilk

önce sendikalarda çalışmayı hedef alan bir kavram olmasına rağmen, kavramsal bütünlüğünü çeşitli meslek örgütleri, güvencesiz işçiler, işsizler, ev işçisi kadınlar, ziraat odaları, kooperatifler ve köy sendikalarını da kapsamaktadır. Günümüzde örgütümüzün çoğunluğunun sendikalı arkadaşlar tarafından oluşturulması bu kavramsal yanlışlığı tektikleyici bir etken olmasına rağmen esasta anlayış olarak bunun bileşenlerce tartışılması ve kavranması gerekmektedir. Ardından bu asgari anlayış birliği üzerinden sendikalar harici alanların örgütlenmesi için somut politikalar ve hedefler oluşturulmalıdır. Hedefi gerçekleştirmek; DDSB'nin mümkün olan en geniş bileşenlerinin de yer aldığı ve kolektif iradeyi temsil eden toplantılar, yine üyelerinin katılımıyla seçilen komisyonlar örgütleyerek, örgütü harekete geçirici çalışmaları kolektife mal edici tarzda ele alınmalıdır.

* DDSB'de KP'lerde olduğu gibi saf bir ideolojik birlik aranmamalıdır. Halk saflarından DDSB'ye katılan herkesin aynı ideolojik şekillenmiş içerisinde olmalarını beklemek, DDSB'yi darlaştıran, içe döndüren ve DKÖ niteliğinden farklı bir kalıba sokmak isteyen “sol” bakış açısına sahip anlayışların beklentileridir. Sadece bu anlayışın değil ikiz kardeşi “sağ” bakış açısının da oluşturduğu tahribatlar sanırız günümüz de sonuç itibarı ile daha net görülüyordur. Tabii ki bir anlayış etrafında birleşmeyen hiçbir örgüt olamaz. DDSB'nin de yakalaması gereken anlayış birliğini oluşturan şey, programın ifade ettiğinden başka bir anlayış değildir.

* Son olarak DDSB amaca uygun tarzda gerçekleştirildiğinde örgütün “itici motoru” olan eleştiri ve özeleştiri kültürünü sağlamlaştırılmalıdır.

Bir DDSB'li

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

15 Aralık 2009'da başlayan TEKEL işçilerinin direnişine 2 Mart 2010 tarihinde Danıştay'ın "30 günlük" geçiş süresini durdurma kararı ile "ara verildi". 78 günlük direniş takviminin her gününe yeni notlar, yeni kazanımlar, yeni birikimler yazıldı. Özlük haklarını savunmak için 14 Aralık'ta Ankara AKP binası önünde kalmalarına izin verilmedi önce, ardından Güvenpark "dar edildi". Gazlı, coplu müdahale sadece Ankara'ya gelen sınırlı sayıdaki TEKEL işçisini değil, 12 bin TEKEL işçisini öfkelenendirip Ankara'ya akmasına neden oldu. Devlet saldırıyla dağıtacağını, daha işin başında işçileri korkutup evlerine göndereceğini düşündü, ama hesap TEKEL işçilerine uymadı! Saldırı öfkeyi bilemedi ve 78 günlük direnişi tetikledi...

TEKEL işçilerinin direnişi, birçok açıdan değerlendirilmeyi ve sonuçlar çıkarmayı görev olara önümüze koyuyor. Yaşanan bu önemli pratikten çıkarılan derslerle önümüzdeki süreci görmek ve hazırlanmak gerekli ve önemli. Zira, SEKA'dan çıkan kıvılcım TEKEL'de ateşe dönüştü. Ve yeni direnişleri ateşlemeye başladı. TEKEL işçileri, direniş çadırlarını ve bayraklarını İzmir'de TARIŞ işçilerine bıraktı.

Ülkemiz işçi sınıfının mücadelesi açısından özellikle son birkaç yıl girilen irili-ufaklı lokal direnişleri bir kenara koyarsak TEKEL, uzun bir sessizliği ve durağanlığı parçaladı. SEKA işçilerinin fabrika işgaliyle başlayan ve sürdürdükleri direnişin çitasını aşan TEKEL işçileri, devletin 4/C saldırısına karşı önemli ve kritik bir mücadele hattı oluşturdu. İşçi sınıfı açısından gerek 4/C saldırısına karşı gerekse de sahip olduğu kimliğin, unutturulan değerlerin hatırlanması, hatırlatılması bakımından önemli bir direniş, dayanışma ile yürüdü, dayanışma ile büyütüldü. Sarı sendikal iradeyi zorlayan, kimi yerde aşan kimi yerde tanımayan direniş, bir kez daha önderlik sorununu düşünmeyi, tartışmayı dayattı... Direnişin bitirilme koşulları, 78 günlük toplam direniş süreci, bir dizi ders ve deneyim oluşturmuştur.

"Asla yalnız yürümeyeceksiniz!"

"Kapitalistlerden öç almak yerine şimdi talepler koparmak mücadelesine dönmekle kapitalist sınıfın karşısına birbiri ardına gelen taleplerle çıkmaya başlamakta, iş koşullarının iyileştirilmesini, ücretlerin artırılmasını ve çalışma saatlerinin kısaltulmasını istemektedirler. Her grev, işçilerin bütün dikkat ve çabalarını işçi sınıfının altında yaşadığı koşulların belli bir yönü üzerine yoğunlaştırır. Her grev, bu koşullar üstünde tartışmalar doğurur ve işçilere, bunları değerlendirmede, söz konusu sorunda kapitalist baskının ne olduğunu anlamada ve bu baskı ile savaşta hangi yolların kullanılabileceğini kavramada yardım eder. Her grev, tüm işçi sınıfının deneyimini zenginleştirir. Eğer grev başarılıysa, onlara işçi sınıfı birliğinin ne kadar sağlam bir güç olduğunu gösterir ve diğerini yoldaşlarının

başarısından yararlanmaya iter." (Marks-Engels-Lenin, Sendikalar Üzerine/Yorum Yazınları)

78 gün süren TEKEL direnişi, gerek TEKEL işçilerine gerekse de toplumun tüm kesimine, devrimci ve komünistlere çok şey öğretti. Direniş çadırları, bir çekim merkezi olmanın ötesinde öğrencisinden emeklisine, yoksul gecekondulu halından, kamu emekçilerine, aydınlardan işsizine kısacası toplumun tüm kesimini buluşturan ve birleştiren bir direniş odağı haline geldi. Sistemin unuttuğu, uyanmasını hiç istemediği bu dayanışma, direnişçilere moral olmakla kalmadı, bu sistemin enkazı altında ezilenlerin çokluğunu, öfkelerini yansıttı aynı zamanda. Gecekonduların yoksul kadınları, hazırladıkları yemekleri taşıdılar çadırlara; yanan ateşe bir odun daha attılar. Emekli maaşından artırdığı 50 TL'ye direniş katkı olsun diye getiren Ankaralıları evlerini, ellerindeki olanakları, direnişteki işçilere seferber ederek gördüler. İşçilerin ne solukları ne de bilinçleri toplumun her kesiminden bu insanların talepleri ve sorunları için direnmeye yetmese de; "bıçak kemikte" sloganıyla başladıkları bu direniş "asla yalnız yürümeyeceksin" sloganıyla bitirdiler. 78 günlük direniş, direnen diğer sınıf kardeşlerinin sorunlarına karşı duyarlı olmayı öğretti. Ve bunu sadece TEKEL işçilerine değil, di-

renen tüm işçilere öğretti. Devletin sendikal bürokrasisini set çekerek engellediği sınıf dayanışmasına anlamlı örneklerle not düşüldü. Sendika hakkı için direnen Esenyurt işçileri, 4/C için direnen TEKEL işçilerine destek olmak, soluklarını büyütme için açlık grevi yaptı. Marmaray işçileri, Kızılay'da nöbetteydi işçilerle ve daha bir dizi örnek yaşandı bu direniş boyunca.

Ankara Valiliği'nin müdahaleye gerekçe yaptığı "esnaf rahatsız" ifadesine yanıt yine gece gündüz işyerini kapatmayarak işçilere destek sunan esnaftan geldi. Dükkan camlarına "TEKEL işçilerinin yanındayız" dövizleri asarak tüm direniş boyunca desteklerini sundular. Doktorlar, eczacılar önce kendi taleplerini taşıdıkları pankartları ve sloganları ile birleştirdiler TEKEL işçileri ile. Ardından onlarla sabahladılar, onlarla beklediler direnişi...

Tüm bu süreç TEKEL işçilerine de öğretti. Talepleri, her ne olursa olsun direnişteki sınıf kardeşlerine karşı sorumluluk duydular. Esenyurt, Marmaray işçilerini arayıp sordular. Direnişin bitirildiği gün, memleketlerine dönen TEKEL işçilerinden İzmir'e gidenler soluğu TARIŞ işçilerinin yanında aldı. Yalnız olmadıklarını söylediler onlara. Sıcak direnişin direngenliğini taşımayı görev olarak bildiler ve yanlarına direnişin birleştiren gücü ile gittiler. Balıkesir'in Dursunbey ilçesindeki maden "kazasında" ölen 13 maden işçisi için bir arada yumruklarını kaldırdılar havaya. Yitirdiklerinin acılarını daha fazla duydular yüreklerinde. Buluşmasalardı o direniş mevsizinde, belki de "kazayla ölüp gittiler" diyeceklerdi sadece. Ama sahip çıkmaları gerektiğini onlara...

Dayanışma, ülke içiyle sınırlı kalmayarak uluslararası bir destek gördü. Zira dünyanın her tarafında ezilenler, emperyalist-kapitalist sistemin faturasını ödeme zorunluluğu ile yüz yüze bırakılmışlardı. Açlık ve işsizlik sadece ülkemizde değil, tüm dünyada trendi yükselen bir sorundu. Bu yüzden komşu Yunanistan ve Avrupa'da yapılan dayanışma destek eylemleri emperyalistlerin tüm dünya ezilenlerine karşı başlattığı saldırı dalgasına karşılık farklı bir anlam ve önem kazandı.

Tüm bu sürecin TEKEL işçisinde yarattığı sonuç mu? Onlar bu sonucu şöyle ifade ettiler: **"Direniş bizden çıktı, halkın davası oldu. İşimi kaybettim. Ama sınıf yardımlaşmasının ne olduğunu burada anladım"** diyen bir işçiyi diğer bir işçi şöyle tamamlıyor; **"Türkiye'de daha önceden bir dayanışma vardı. Burada bir kaynaşma var. İnsanların kafalarındaki önyargılar silindi. Siyasi fikirlerimizde büyük değişimler oldu. Çadırdaki beş vakit namaz**

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

kılan AKP'li bir arkadaşımız bile Komünist Partililere oy vereceğini söylüyor.” (28.02, Birgün)

Direnış, TEKEL işçilerine sadece dayanışmanın önemini öğretmedi kuşkusuz. Bilinçlerinde, dünyaya bakışlarında yeni bir pencere açtı çoğuna. MHP'lisinden AKP'lisine, CHP'lisine onlar bu direnişle devleti tanıdılar. “İnsanlarla bir arada bir amaç doğrultusunda yaşamayı öğrendik. MHP'li arkadaşlarımızın çoğu solcu oldu.” Diyor Tokat'tan gelen direnişçi işçi ve onun bu tespitini Adana'dan gelen işçi şöyle tamamlıyor: “MHP'liydim ama kafam karıştı, konuşsam hapse atarlar beni. Burada emek mücadelesini, sınıfı öğrendim. Solcular olmasaydı bu direniş bu noktaya gelemezdi.”

Direnışin, nasıl kavga okulu olduğunu, işçilerin bilinçlerinde sınırlı da olsa nasıl bir değişim yarattığını anlatıyor bu ifadeler. Milliyet, din, dil farkı bu direniş ile hükmünü yitirdi ve ortak sorunlar için omuz omuza bir mücadele yürütüldü. Kendi ifadeleri ile; “**Asıl demokratik açılım burada. Bizler Diyarbakır'da, Muş'ta, İzmir'de bir ekmeğin iki ucundan tutmuş, karnımızı doyuruyorduk. O zaman birbirimizi tanımazdık, sonra ekmek küçüldü, küçüldü ve bir baktık ki ekmek biterken biz ortada bir araya gelmişiz. Şimdi hepimiz ekmek kavgası için buluşmuşuz.**”

“Ya sendikalar...?”

Direnış süresince devletle işçiler arasında arabulucu olan sendikaların her görünmeden sonra “çözüm sağlanamamıştır”dan öteye geçmeyen açıklaması kapalı kapılar ardında işçilerin geleceğine dair yürütülen pazarlıkların da titizlikle saklanması anlamına geliyordu. Hükümet işçilerin iradesini kıramadığı noktada geri adım atmak zorundaydı. Ancak TEKEL'de atılacak geri adım, sıradaki 15 bin şeker işçisi ve diğerlerine karşı da bir geri adım anlamına gelecekti. Ve işçiler ne kıdem tazminatlarını ne de 4/C'de iyileştirme talebinde oldukları için getirilen düzenlemelerin hiç biri kabul edilmedi. Direnişin etki gücüyle bir araya gelen konfederasyonlar, direnişin sahiplenilmesi konusunda birbirilerini suçlar açıklamalarda bulunsalar da bu esası be-

lirleyen bir niteliğe bürünmedi. Süreci değerlendirmek amacıyla her bir araya gelişlerinden çıkan sonuç, kitlesel açıklamalar ve devletle görüşmelerin bir an önce sağlanması mütabakatı olmuştur. Türk-İş direniş parça parça bırakma tutumu aldı bir süre sonra. Direnişin 60'lı günlerinde açıklık grevini bitirme kararı aldı. Bu kararı tanımayarak eylemi devam ettiren işçileri ise sahiplenmeyeceğini açıkladı. Bunlarla sınırlı kalmayarak işçilerle dalga geçer gibi oturma eylemi ve meşaleli yürüyüş kararı aldı. Direniş sürdürme iradesini tamamen bırakan Türk-İş içindeki M. Türkel istifası ile yaşanan çatışmayı ise yine direnişin oluşturduğu basınla birlikte görmek ve okumak gerekir.

Müdahaleye karşılık Gandhi usulü direnme kararı alan sendikaların ise 20 Şubat'ta direniş çadırlarına akan on binlerce kitleyi ve bu kitlenin 27 Şubat randevusuna tanıklığı morallerin bozulmasına ve planların bu üç tarafından bozulacağını düşünmelerine neden olmuştu. Bu nedenle, Danıştay kararı hem hükümete hem de konfederasyonlara derin bir nefes aldırdı. Kararın açıklanmasının hemen ardından 30 günlük ertelemeyi büyük bir zafermiş gibi açıklamaları bu rahatlamının nedenidir. Çadırların kaldırılmasına karşı direnen işçilere çıkışan Kumlu, bu direniş iradesini dağıttı. Çadırların kaldırıp işçileri evlerine gönderdikten sonra gerisi daha rahat gelirdi nasılsa!... Üstelik 1 Nisan'da bin işçiyle Ankara'da olma randevusunu vermiş ve bu süreçte işçi ve emekçilere yönelik saldırılara son verilmezse 26 Mayıs'ta hayatı durdurma kararı alarak

2010 yılı kavga ve direniş

TEKEL ateşi İzmir'de TARIŞ işçilerine ulaşıırken; ATV Sabah grevi bir kez daha başlarken; şeker fabrikaları özelleştirilip 15 bin kişiye işsizlik kapısı gösterilecekken; önümüzdeki dönem yeni direnişlerle, yeni direniş mevzilerinde yaşanacaklara tanıklık edecek. Kriz “aşılmak”, “toparlanmak” gibi emperyalistlerin ve uşaklarının umutlarını çoktan karartmış durumda. 2010 yılı tahminlerin aksine toparlanmanın, krizden kurtulmanın yılı değil, dalganın tsunami etkisi ile kendilerin açısından epeyce yıkıcı sonuçların açığa çıkacağı ve bu anlamda da sınıf mücadelesinin keskinleşerek ilerleyeceğini göstermiş durumda...

İflas eşliğine gelen Yunan hükümetinin uygulamaya koyacağı tedbir paketlerini genel grevle protesto eden, yaşamı felce uğratan emekçiler AB'nin kabusu durumunda. Üstelik iflas sadece Yunanistan ile sınırlı kalmamış İtalya, İrlanda, İspanya, Portekiz'i de içine almış durumda. Bu ülkeleri kurtarmak amacıyla kesenin ağzını açan

Almanya, felaketi ertelemek için borç kredileri dağıtıyor.

Avrupa da rahat nefes alamıyor. Fransa'da Total'in Dankergue'deki rafinerisini kapatma kararını açıklamasıyla 150 işçi rafinerisini bürolarını işgal etti. Eylem, Total'in diğer bölgelerindeki şubelerine de yansdı. Ve işçiler, 17-18 Şubat'ta eylemdeki işçilerle dayanışma amacıyla greve gittiler. Almanya'da Verdi sendikasının öncülüğünde toplu sözleşme görüşme görüşmelerinden sonuç alınmaması üzerine şubat ayı başında greve gidildi. Avrupa basını tüm bu gelişmeleri 68'den sonraki en etkili ve ciddi kalkışma olarak tanımlıyor. Grev ve direniş dalgasının bir kabus gibi dünyanın dört bir tarafında kendini göstermesi emperyalistlerin krizin patlak vermesiyle birlikte korkmakta ne kadar haklı olduklarını bir kez daha gösteriyor. Yaşanan ve yaşanacak olan tablo sınıf mücadelesinin tüm sertliği ile sürecini çok net gösteriyor.

Dünyada yaşanan bu tablonun ülkemizi etkisi altına almaması mümkün değil. Ülke gündemi subaylar operasyonu olarak görülse de madalyonun öteki yüzü hiç de yansıtıldığı gibi değil. Ülkenin tüm bölgelerine dağılan işsizlik patronları telaşlandırmış durumda. “Önem alınmazsa ülkenin her tarafı patlama noktası” diyenlere katılanların bu koroyu güçlendirenlerin gördükleri kabus, duydukları korku ise boşuna değil. Son verilere göre ülkede **5.2 milyon kişi işsiz!** Ve patronların yaptıkları son açıklamalara bakılırsa önümüzdeki dönem işsizlik ve buna bağlı olarak bir dizi saldırı gündeme gelecek.

TÜSİAD'ın yeni başkanı Ümit Boyner “**Türkiye iş gücü piyasasında esneklik sağlayacak gerekli reformları gerçekleştirmezse kriz sonrasında yeniden istihdamsız büyüme tehdidi ile karşı karşıya kalacaktır**” demektedir. Bu açıklamanın diğer bir anlamı sendikasızlaştırma, parçalama, hiçbir sosyal güvence tanımama ve esnekleştirerek üretimi gerçekleştirmedi. Bu durum ülkemiz işçi sınıfının uzun yıllardır sahip olduğu tabloyu gösterirken bu tablonun daha da geliştirileceği sinyallerini vermektedir. Kriz ülkede istihdam alanlarını felce uğrattırırken bir dizi saldırıyla birlikte emekçilere yaşam alanı bırakılmamaktadır.

TEKEL işçilerinin 4/C karşıtı mücadelesi işçi ve emekçilere bir soluklanma alanı yarattı. Devletin krizi gerekçe göstererek gündeme getirdiği saldırılara karşı her direniş mevzisi TEKEL işçilerinin yaklaştığı ateşle ısınacak. Sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma ve sıradan binlerce işçiyi bekleyen özelleştirmelerle 2010 yılının gelecek günlerinin sıcak geçeceği kesin. TEKEL bitmeden TARIŞ açıldı ve devamında ATV sabah grev pankartları asıldı.

25 Kasım kamu emekçilerinin eylemi, doktorların Tam Gün Yasasına karşı mücadelesi işçilerin ekonomik-demokratik hakları için yükselttikleri direniş TEKEL ateşinde buluştu ve büyüdü. Bu ateşin sönmesine izin vermeyelim. Ateşi yangına dönüştürelim!...

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

SADECE ÖRGÜTLENİP MÜCADELE EDEREK SORUNLARIMIZI ÇÖZEBİLİRİZ

Tekstil işkolu, ülkemizde sömürünün en yoğun biçimde yaşandığı bir sektör olmakla birlikte, insanların haklarını bilmemesi, bilseler de üretimin parçalanmasından kaynaklı örgütlülüğün en zayıf olduğu iş kollarındandır. Türkiye’de Tekstil işkolunda çalışan 4 küsur milyon işçinin yaklaşık 600 bini sigortalı olarak çalışmakta ve sigortalı çalışan işçilerin yaklaşık 50 bini toplu sözleşme hakkına sahip. Bu durumda kayıtlı işçiler baz alındığında bile çok düşük bir kesim sendikalarda örgütlü.

Bunun yanı sıra, güvencesiz işçiliğin yoğun olarak yaşandığı alanlara baktığımızda da Tekstil işkolu başı çekiyor. Sokak aralarında küçük havasız mekanlarda hiçbir güvencesi olmadan insanlar çalıştırılmakta. İstanbul’un birçok semtinde sokaklar bu tip üretim mekanlarıyla dolu.

Bu tekstil sektörünün genel durumu idi. Gelişen ekonomik krizle beraber, Başbakanın “krizi fırsata çevirin” çıkışıyla birlikte zaten sömürünün yoğun olması yetmiyormuş gibi kâr merkezli zihniyet; hem kârlarına kâr katmak hem de krizin ağırlığını işçilerin sırtına yüklemek için harekete geçti. Bu durum sömürüyü daha da yoğunlaştırdı. İş yerlerinde yaşanan sorunlarla ilgili kendisi de tekstil işçisi olan ve kimi zaman güvencesiz, kimi zaman da düşük maaşa karşılık sigortası yapılan işçilerden bir tanesi olan **Beyhan Ergen**’e sorularımızı yönelttik.

Beyhan, Ergen Tekstil işçisi iken çalışma koşullarından kaynaklı sağlığının bozulması ve bu durumdan rahatsız olduğunu belirtmesi yüzünden işten çıkarılmış ve şu anda işsiz!

1 Mayıs: Ne için işten çıkarıldığınızdan bahsedersiniz?

Beyhan Ergen: İşten çıkarılma olayını tekstil sektöründe çok sık yaşayabiliyoruz. Bu benim çıkarıldığım 4. işyeri. İlk çalıştığım işyerinde sağlık güvencemiz olmasına rağmen çalışma şartları çok ağırdı ve işçilere hitap şekilleri çok ağırdı. Sürekli hakaret ediliyordu. Biz de arkadaşlarımızla bu hakaretleri hak etmediğimizi söyledik ve tavır aldık. Patronun bize verdiği yanıt; “Ya bu durumu kabullenirsiniz ya da çıkarılırsınız” oldu. En son çalıştığım işyerinde de çalışma yoğunluğundan kaynaklı sağlığım bozuldu ve işten ayrılmak zorunda kaldım.

1 Mayıs: Genel olarak tekstil işkolunda çalışma koşulları ve yaşadıklarınızı anlatabilir misiniz?

- İşçiler tekstilde diğer işlere göre çok daha kötü şartlarda çalıştırılıyorlar. Ben başka işlerde de çalıştım. Oralarda da ciddi sorunlar vardı, haklarımız gasp ediliyordu. Fakat tekstilde bu

durum çok yoğun yaşanıyor. Çalışma saatleri belli değil. Sabah işe giriş saati belli fakat akşam kaçta çıkacağımız belli olmuyordu. En erken 23.00’de işi bırakıyorduk. Sabah işe başlayıp diğer gün sabaha kadar çalıştığımız günler oluyordu. Ve iş bitmemişse ardındaki gün de çalıştırılıyorduk. Eşim de başka bir işyerinde ama o da çalışma saatleri açısından sıkıntı yaşıyor. Yeğenim başka bir işkolunda çalışıyor. Çalışma saati 12 saate çıkarıldığı için itiraz etti ve tazminatını da alarak çıkarıldı. Ben bu durumu anlayamadım. 12 saat çalışmak artık bana normal gibi geliyordu; daha sonra öğrendim 8 saat olduğunu.

Sefaköy’de, Desa’da çıkarılan kadın arkadaşlar kazandı. Orada o kadın işçi ne kadar yalnız görünse de örgütlülüğün gücünü yansıttı. Bu bize örgütlenip mücadele ederek sorunlarımızı çözebileceğimizi gösteriyor.

Bunlar sadece çalışma saatinden kaynaklı sorunlar; bunların dışında çalıştığımız koşullar çok sağlıksız, yemekler çok kötü, yemek işyerinde yapılırsa bile çok kötü oluyor. Patron tasarruf adı altında bize yemek diye hiçbir şeye benzemeyen, sadece o günü kurtarmak için sağlıksız şeyler yedirdiyordu. Yani yediklerimize yemek denemez.

- İş yerindeki temizlik koşulları hakkında neler yaşadınız?

- İş yerlerinde sağlık koşulları çok kötü ve hijyenik değil. Yediğimiz yemeklerden hastalanabiliyoruz. Bunun dışına tuvaletler de çok pis, ben her 2 ayda bir enfeksiyon kapığım için doktora gidiyordum. Bu durum sadece bu işyerine has bir durum değil, her işyerinde böyle.

- Eşinizin de tekstil işkolunda çalıştığını söylediniz. Eşinizin de koşulları hakkında konuşabilir miyiz?

- Eşim tekstil sektöründe şoför. Fason iş yerleri arasında mal taşıyor, benzer sorunları o da

yaşıyor. Sabah 8.30, iş başı yapıyor, en erken 23.00’de eve geliyor. Bazen gece 3.00’te veya 5.00’te geldiği oluyor. Onun durumu daha da kötü olabiliyor. Gecenin bir yarısı telefonla arayıp işe çağırabiliyorlar. Ve sabahlamalar oluyor; sabahlaması yetmezmiş gibi ertesi gün yine işe çağırılıyor.

Bu durum aile olarak bizi kötü etkiliyor, birbirimiz göremez hale geldik. Ben eşimi görünce annesini gören çocuklar gibi sevinyorum. Çocuklarımız da küçükken bu durumdan çok etkileniyorlardı. Onlarda zamanla alışmak zorunda kaldılar. Yani hep beraber gurbet içinde gurbet yaşıyoruz.

- İşçilerin genel olarak ezildiği aşikar. Peki bu yaşananlara ek, kadın olarak ne gibi sorunlar yaşadığınızı anlatabilir misiniz?

Beyhan Ergen: Birçok işyerinde aynı işi yaptığımız halde erkek işçilere bizden daha çok para veriyorlar. Buna da evlilik bahanesini gösteriyorlar. “Onlar ev geçindiriyor” diyorlar, sanki biz başka bir şey yapıyoruz. Ben de çocuklarıma bakmak zorundayım. Kaldı ki bekar erkekler de daha fazla ücret alıyor.

Bunun dışında tekstil ortamında çok küfürlü konuşuluyor. Bir kadın çok rahatsız oluyor orada. Zaten kadınlar her yerde bu biçimde eziliyor ve dışarıda da böyle gerek taciz gerekse toplumun baskısı biz kadınların iki kat daha eziyor.

- Son dönemde yaşanan direnişler arasında Tekel öne çıktı. Bu direniş hakkında neler düşünüyorsunuz?

Beyhan Ergen: Tekel direnişi biz işçiler açısından çok önemli bir uyanış oldu. Eğer onlar direnmeseydiler diğer direnişler bu kadar cesaretle başlayamazdı. Bundan sonraki direnişlerin de önünü açtı.

- Son olarak bize ve okurlarımıza neler söylemek istersiniz.

- Son olarak haklarımız noktasında bilmediğimiz birçok şey vardı. Bu noktada getirdiğiniz broşürler bize çok yardımcı oluyor. Çalışma hayatındaki yasal haklarımızı öğrendik. Ama ne kadar yasal haklarımız olsa da, haklarımızı bilsek de bunlar yetmiyor. Hukuk çok yavaş işliyor, bir nevi taraflı çalışıyor. İşçiler her taraftan haksız duruma düşürülmeye çalışılıyor. Tabi bunun önüne geçmek mümkün, ama uzun zaman alıyor. Basından takip ettiğim kadarıyla, Sefaköy’de, Desa’da çıkarılan kadın arkadaşlar kazandı. Orada o kadın işçi ne kadar yalnız görünse de örgütlülüğün gücünü yansıttı. Bu bize örgütlenip mücadele ederek sorunlarımızı çözebileceğimizi gösteriyor.

Altınşehir DDSB

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

Özel Eğitim öğretmenlerinin sorunları..

Merhaba!

Ben özel eğitim ve rehabilitasyon merkezinde çalışmakta olan bir özel eğitim öğretmeniyim. Bu yazım da sizlere Türkiye de pek de yaygın olmayan daha doğrusu yeni gelişmekte olan özel eğitim ve özel eğitim öğretmenleri, onların çalışma koşullarından bahsedeceğim.

Özel eğitim; özel eğitim gerektiren bireylerin eğitim gereksinimlerini karşılamak için özel olarak geliştirilmiş eğitim programları ve yöntemleri ile onların özür ve özelliklerine uygun ortamlarda sürdürülen eğitime denir. Ülkemizde özel eğitim hizmetleri engel gruplarına göre oluşturulmuş özel eğitim okullarında yürütülmektedir. Ayrıca özel eğitim gerektiren bireylerin kaynaştırma uygulamaları adı verilen uygulamalarla normal okullarda akranlarıyla birlikte eğitim almaları için de çalışmalar yürütülmektedir.

Özel eğitim öğretmenleri de özel eğitim gerektiren bireylere, onların eğitim gereksinimlerini karşılamak, ihtiyaçlarına yönelik geliştirilmiş eğitim programları hazırlamak ve belli yöntemler ile onların uygun ortamlarda eğitim alarak kendilerini topluma ait bireyler hissetmelerini sağlamak adına yetiştirilmiş bireylerdir.

MEB, 2009 yılı içerisinde atanma koşullarına sahip 200'ün üzerinde özel eğitim öğretmeni varken Şubat 2009 atanma döneminde 32 kontenjan ayırmıştır. 2009 Haziran ayında alanda yetişmiş öğretmen sayısı yaklaşık 650 civarına ulaşmıştır. 2009 yılı Haziran ayı sonrasında yapılan atamalarda mevcut öğretmen sayısının yaklaşık 400'ü atanmış geriye kalan 200'e yakın öğretmen adayını atanmayı beklemekte, bu süre içerisinde çalışma ortamı olarak özel eğitim ve rehabilitasyon merkezini tercih etmektedir. Özel eğitim ve rehabilitasyonda çalışan sadece özel eğitim öğretmenleri değil bunların yanı sıra okul öncesi öğretmenleri, sınıf öğretmenleri, çocuk gelişimi ve eği-

timi uzmanları da çalışabilmektedir. Bizler; özel eğitim öğretmenleri olarak diğer öğretmen branşlarının özel okullardaki maaşlarına göre elbette daha fazla ücret almaktayız. Bunun nedeni ise özel eğitimin Türkiye'de yeni gelişmekte olması, çok az sayıda üniversitenin bünyesinde olmasından kaynaklı mezunlarının (diğer branşlara göre) az olmasıdır. Nitekim özel okullarda çalışan özel eğitim ve yukarıda saydığımız diğer branşlardaki öğretmenlerin ücret bakımından doyurulması var olan birçok sorunun yok sayıldığı anlamına gelmemektedir. AKP hükümeti iktidara gelişinin hemen ardından özel okulları desteklemek adına kamu kaynaklarını özel okula aktarmak için çeşitli girişimlerde bulunarak ve buna yönelik yasa tasarıları hazırlayarak eğitimi paralı hale getirmeyi, özel eğitim kurumlarını ticarethaneye dönüştürmeyi amaçlamaktadır.

Bu tasarıların amacı eğitimin kalitesini artırmak, ihtiyaçlarını karşılamak değildir. Aksine özel eğitim kurumlarının yıllardır dillendirdiği istek ve beklentiler yer almaktadır. Nitekim özel kurumlarda çalışmakta olan özel eğitim öğretmenleri de bu durumdan paylarına düşeni almaktadır. Sendikasız çalışma, ucuz emek gücü, (hafta da 40 ders saatine imza attıkları halde 48 saat derse girme), birçok kurumda haftada 6 gün çalışarak hiçbir resmi tatilden faydalanamama, diğer öğretmenliklere göre fazla ücret alıyor gibi görünmesi ama aslında kendi alanında ciddi bir sömürüye maruz bırakılma, emeklerinin karşılığını alamama gibi uygulamalara tabi tutulmaktadırlar. AKP hükümeti iktidara geldiği süre içerisinde atamadığı öğretmenler ile ilgili de kendince bir çözüm üreterek sözde hem özel kurumlardaki özel eğitim öğretmeni açığını kapatmak hem de atamadığı öğretmenlere bir çözüm yolu açmak adına daha haksız bir uygulama olan Zihin Engelliler Sınıf Öğretmenliği sertifika kursu düzenleyeceğini duyurmuştur. Bu doğrultuda MEB Gazi Üni-

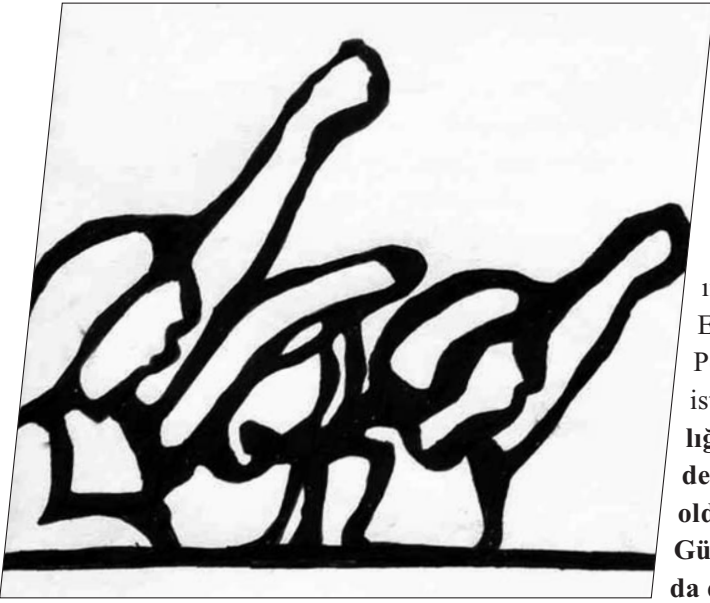
versitesi ile yaptığı protokol gereğince 6 aylık sertifika programlarıyla alan dışından 1500 öğretmenin zihin engelliler öğretmeni olarak yetiştirilmesini ve ilk etapta bunun 400'ünün bundan sonraki atama döneminde atanmasını planlamıştır. Zihinsel engelliler öğretmenleri, Eğitim Fakülteleri bünyesindeki Özel Eğitim Bölümleri kapsamında dört yıllık lisans eğitimi ile birlikte branşında yoğun bir öğretmenlik uygulamasını gerektirmektedir. Zihinsel Engelliler Öğretmenliği almış olduğu mesleki dersler ve uygulama ile alanında farklı yetersizlik gösteren çocukların özbakım, bilişsel beceriler, akademik beceriler, iletişim becerileri, psikomotor beceriler, bireysel eğitim programı hazırlama, becerilere ilişkin ölçüt bağımlı testler hazırlama ve uygulama ile aile eğitimi gibi nitelikli bir alan bilgisi ve uygulama yeterliliği gerektirmektedir ve bu programların çalışılmasını gerektiren bireyler ciddi anlamda özel eğitim alması gereken bireylerdir. Bu uygulama ile bu bireylerin özel eğitim gereksinimini, sertifika vererek lisans mezunu zihin engelliler öğretmenleri aynı hak, uygulama ve imza yetkileri tanınan sınıf öğretmenleri ile karşılamak eğitim bilimine ve özel eğitim anlayışına da uygun olmayan bir anlayıştır. Bu uygulama özel eğitim kurumlarında ciddi nitelik sorunları yaratmakta, toplumda ve veliler arasında da ciddi güven sorunlarına yol açmaktadır. Alan dışından öğretmenlerin sertifika programlarıyla imza yetkili zihinsel engelliler öğretmeni olmaları, yerleri doldurulmaya çalışılan biz özel eğitim öğretmenlerini mağdur etmektedir. Sadece biz özel eğitim öğretmenlerini de değil elbette ÖSS sınavı ile bu bölümü kazanarak lisans programlarında okuma hakkı kazanan yüzlerce özel eğitim öğrencisini de; sertifika programı ile zihinsel engelliler öğretmeni olma hakkı elde eden diğer branşlardaki öğretmenleri ileride onların yerlerine atayarak şimdiden mağdur etmektedir. Diğer bir taraftan protokol gereği bu kursa katılan öğretmenler genelde atanmamış sınıf öğretmenleri olup kurs sonrası "özel eğitim öğretmeni" olarak yani branşı değişmiş olarak atanacak üstelikte 10 yıl bu statünün değiştirilmeyeceğinin de garantisi verilmektedir. Oysa bu hak ve yetki sadece YÖK'e ait olup bir protokol ile yetki aşımı da yapılmaktadır. Tüm bunlara dayanarak bizler Özel Eğitim Öğretmenleri olarak uygulanan sertifika programı ve her türden haksızlığa karşı çıkmak zorundayız. Ancak örgütlü bir karşı çıkışla haklarımızı kazanacağımızı unutmamalıyız.

DDSB'li bir eğitim emekçisi

Özel eğitim öğretmenleri de özel eğitim gerektiren bireylere, onların eğitim gereksinimlerini karşılamak, ihtiyaçlarına yönelik geliştirilmiş eğitim programları hazırlamak ve belli yöntemler ile onların uygun ortamlarda eğitim alarak kendilerini topluma ait bireyler hissetmelerini sağlamak adına yetiştirilmiş bireylerdir.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

Çeşitli haklar verilerek uyutulmaya çalışılan kadın işçiler, aslında bunların onların kendi mücadeleleri sonucu alınan haklar olduğunu kavramışlar ve eşitsizliğin-haksızlığın hala devam ettiğini görerek mücadele bayraklarını daha da göklere çıkarmışlardır.

8 Mart 1857 yılında Amerika'da Chicago'daki işçi kadınlar daha iyi iş koşulları için direnişe geçmişlerdi. 16 saatlik iş günlerinin 10 saate düşürülmesi, daha iyi koşullar ve daha iyi bir ücret için on binlerce kadın greve girmiş, çeşitli yerlerde yürüyüşler yapmışlardı. Bu grev zor kullanılarak ve kanlı bir şekilde bastırılmış ve birçok kadın işçi hayatını kaybetmiş, birçoğu da tutuklanmıştı. 8 Mart 1886'da ise tekstil işçisi kadınlar sendikalaşma, oy hakkı ve "eşit işe, eşit ücret" şiarıyla bir mücadele başlatmışlar ve direnişleri zor kullanılarak ve kanla bastırılmıştı. 8 Mart 1908'de 50 yıl önceki taleplerine yenilerini de ekleyen (8 saatlik iş günü, çocuk emeği ile ilgili yasa vb.) işçi kadınların direnişi tekrar kanla bastırılmış ve ölümler-tutuklamalar olmuştu.

II. Enternasyonal'in 1910 yılındaki kadın konferansında, Clara ZETKİN'in öldürülen kadınlar anısına 8 Mart'ın "dünya emekçi kadınlar günü" olması önerisinin kabul edilmesiyle, 8 Mart "**DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ**" olarak ilan edilmişti.

8 Mart tarihsel özü itibariyle, emekçi kadınlar için sorun ve taleplerini alanlarda dile getirdikleri bir mücadele günü olmuş; kadınlar da insanlık tarihinin tüm toplumsal alt üst oluş dönemlerinde mücadelede yerlerini almışlardır. Öyle ki; 1789 Fransız Burjuva Devriminde, Şehir Meclisinin kapılarını ekmek diye zorlayanlar ve Versailles'e doğru 8000 kişiyle yürüyenler kadın işçilerdi. Ve 1871'de, Paris Komününün kadınları, barikatların yiğit savaşçılarıydı. 1917 yılı 8 Mart'

ında ise, Rus işçi kadınları Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle Petrograd yollarında barış ve ekmek isteyerek yürüyüşe geçtiler. **Bu, çarlığı tümüyle tarihe gömecek bir devrimle taçlanan gösterilerin ilki oldu ve böylece Emekçi Kadınlar Günü Rus Devriminin başlangıcına da damgasını vurdu.**

Türkiye'de ise durum daha başka türlü değildir; Novamed, Desa direnişlerinde yükselen kadın işçilerin hak alma bilinci Tekel direnişinde "kadınların mücadeleye katıldığında neler başara-

mücadeleleri sonucu alınan haklar olduğunu kavramışlar ve eşitsizliğin-haksızlığın hala devam ettiğini görerek mücadele bayraklarını daha da göklere çıkarmışlardır. Örneğin; 1930 yılında çıkan belediye yasasıyla kadınlara belediye seçimlerinde seçme-seçilme hakkı tanınmış, 1933 yılında kadınlara köyde muhtar olma ve ihtiyar meclisine seçilme hakkı verilmiş, 1934 yılında anayasa değişikliği ile kadınlara seçme ve seçilme hakkı tanınmıştır. Kadının seçme hakkının bile olmadığı bir geçmişten beslenen egemen sistemin düşünce yapısı, bu hakkı her ne

kadar yazı üzerinde değiştirse de pratiğe geçirme noktasında gayet edilgen davranmaya devam etmektedir. Bunun en bariz yansımasını ise ev içindeki erkek egemen anlayıştan, yani "evin erkeği ne derse o olur" anlayışında görmemiz mümkündür. Fakat bunu bizimki gibi yarı feodal-yarı sömürge ülkelerde, hatta burjuva demokrasisinin olduğu ülkelerde bile görmemiz bizi şaşırtmamaktadır. Lenin'in deyiimiyle: "*Kapitalizm, ekonomik ve dolayısıyla toplumsal eşitsizlik ile biçimsel eşitsizliği birleştirir. Bu, kapitalizmin, burjuvazinin yandaşlarıncı, liberallerce, yalanlarla gizlenmeye çalışılan ve küçük-burjuva demokratlarca anlaşılmayan temel özelliklerinden biridir. Oysa biçimsel eşitlikle ilgili olarak bile, (yasa önünde eşitlik, tok ile açın, mülksüz ile mülklünün "eşitliği") kapitalizm için tutarlılık olanaksızdır. Ve bu tutarsızlığın en kötü görünüşlerinden biri, kadın ile erkek arasındaki yasal eşitsizliktir. Hiçbir burjuva devlet, en ileri cumhuriyetçi, demokrat devlet bile, kadına tam hak eşitliği veremedi ve veremez de!"*

Yaşadığımız sistem içerisinde tam eşitliğin sağlanamayacağını bilecek, fakat azami oranda bunun sağlanması için ve tam bir eşitliğin sağlanabileceği bir sistemi oluşturmak için kadının sınıf kardeşiyle omuz omuza vereceği bir mücadele gerekmektedir.

8 MART'A DAİR...

bileceğini "egemenler cephesine de bir kez daha göstermiş oldu. Yıllarca baskının, zulmün, sömürünün, sefaletin, köleliğin, savaşın ve yıkımın koşullarını en ağır şekilde kadına yaşatan egemen sistem; kadını üretim sürecinin içerisine sokmakla, kendi mezar kazıcıları olan proletaryaya kan taşımış oldu. Kadının üretim sürecine girerek özgürleşeceğini söyleyenlere karşı, kadınlar çifte sömürünün-çifte ezilmişliğin ağır koşullarını görerek ve yaşayarak aslında daha da boyunduruk altına girdiklerini fark etmişler ve artık gitgide "uyanık dev"e bir mihenk taşı olma görevini de üstlenmeye devam etmektedirler.

Çeşitli haklar verilerek uyutulmaya çalışılan kadın işçiler, aslında bunların onların kendi

"İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!" K. Marks

TARİH ANLAYIŞI, SINIF MÜCADELESİ AVRUPA'DA KRİZ VE ETKİSİ ÜZERİNE...

'Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi sınıflar savaşmaları tarihidir.' (K. Marx, Komünist Manifesto, 1848)

Kapitalist sistemde ezilen sınıfı temsil eden proletaryaya eylem gücünü veren, onun kendi kimliğine özgün olan ve modern toplumsal ilişkilerin (teknoloji ve makinenin) hâkimiyeti sayesinde nispeten özgürleşen emek gücüdür. Kendiliğinden bir sınıf olmaktan çıkıp kendisi için bir sınıf olarak tarihsel bir irade gösterebilen gerçek anlamda özgürleşme dinamiğine erişmiş emek gücünün önünde hiç bir engel duramaz. Özgür emek gücünün yarattığı sınıfsal enerji dinamiği akan bir su gibi bütün bentleri aşabilir.

Tarih sadece egemen sınıfların resmi tarihinden ibaret değildir, inkar edilse de ezilen sınıfların da aynı tarihsel süreçte nitel zaman diyalektiğine nitel bir katkısı vardır. Bakın günümüzde yerkürenin her yerinde işçiler bedel ödemeye itiraz eden direnişleriyle – esasen kendiliğinden de olsa- “21. yüzyılın krizler tarihi”ne nitel bir katkıda bulunmaktadır. Türkiye’de Tekel işçilerinin, Almanya’da Opel işçilerinin, Bangladeş’te tekstil işçilerinin, Çin’de kimya işçilerinin, Kamboçya’da ayakkabı-deri işçilerinin, Cezayir’de otomobil işçilerinin, Belçika’da alkol üretimi yapan şirketlerdeki işçilerin, İtalya-Sicilya’da Fiat işçilerinin, İsveç’te SAAB işçilerinin, Mısır’da TLC işçilerinin, Bulgaristan’da demiryolu işçilerinin, Avusturya Viyana’da hasta ve yaşlı bakım sektöründeki işçilerin emeğin hakları ve özgürleşmesi uğruna verdikleri güncel ve tarihsel direnişler/grevler/protestolar bu bakımdan çok anlamlı ve önemlidir. Krizin faturasının işçilere kesilmesi ve ekonomik-demokratik haklarının gasp edilmesine karşı dünya çapında işçilerin sınıfsal itirazları ivme kazanmaktadır. Politik rüzgarlar yavaş yavaş işçiden yana esmektedir. Bu durum umut vericidir.

Dünya işçi sınıfı işbirlikçi, uzlaşmacı, geçinmecisi, düzen içi anlayışların etkisinden kendi dolaysız deneyimi sayesinde inceden incede arınmakta ve özgür iradesini her yerde daha çok yansıtmaya mücadelesi vermektedir. Kapitalist emperyalist ülkelerde işçi grevleri, protestoları ve eylemleri sözleşme süreçlerindeki dönemsel/takvimsel protestoların dışında da gelişmektedir. Yine de işçi sınıfının uluslararası arenada reformist, düzen içi, sınıf uzlaşmacısı sosyal demokrat, sarı sendikacı ve gerici akımların etkisinden bir bütün kurtulduğu söylenemez. 21. yüzyılda dünya işçi sınıfı hala ekonomizmin, reformizmin,

şovenizmin, subjektivizmin, sekterizmin, oportünizmin ve hatta (modern) revizyonizmin çok ciddi etkisi altındadır.

Buna rağmen politik ve sınıfsal bir sorgulamanın 2000 öncesinden daha ileri düzeyde ve küresel çapta geliştiğini görmekteyiz. 2009 deneyimleri çok bariz olarak bunu teyit etmektedir. Özellikle 2010 ve 2011 yılları işçi ve emekçilere yönelik burjuva saldırganlıkların daha çok artacağı yıllar olacaktır. Burjuva güdümlü bütün “batılı ve batıcı” hükümetlerin

programları bunu belgelemektedir.

Küresel ekonomik krizden kurtulma yolları aransa da Almanya, İngiltere, Fransa, İspanya, İtalya, Yunanistan, Macaristan, Danimarka, Belçika, Hollanda, İzlanda, İrlanda gibi önemli Avrupa ülkelerinde gelecek beş on yıl çok “kargaşalı ve kalkışmalı” geçecektir. Bu süreç emekçiler içinde, gelişmekte olan sınıf mücadelesine bağlı olarak, bağımsız sınıf bilincinin ve eylemliliklerinin artacağı yıllar olacaktır. Egemenler şimdiden bunun tahlillerini yapmakta ve iç güvenlik politikalarında iç militarizmi boyutlandırmaktadırlar.

Kapitalist krizler, her kaos, savaş, yıkım veya genişletilmiş yeniden üretim reçeteleri sayesinde bir şekilde aşılabilir olsa da, modern egemenlik sistemlerinin sönmümlenmesi istikametinde kapitalizmin bütünsel yıkılışını hız-

landıran hücrel bir ölüm demektir. Kriz, sınıflı toplum gerçeği, artı-değer sömürsü, toplumsal üretimin bireysel gaspı kadar ve belki bunlardan daha daha fazla kapitalist ekonomi-politiğe içkin bir kavramdır.

Kriz süreçleri ve sınıf mücadelesinde evrensel bilgi ve bilinç sıçramasının olduğu olağanüstü fırsatlar ve olanaklar dönemidir. Politik iktidarı koruma veya devirme eylemi kriz süreçlerinde olağanüstü koşullar içinde sürdürülür. Kriz süreçlerinde ister iktidarı korumak isteyenler, isterse onu devirmek yoluyla toplumu özgürleştirmek isteyenler bu olağanüstülük dinamiğini doğru okuduklarında emellerine ulaşabilirler. Krizlerin, özellikle sistemsel/yapısal kapitalist krizlerin devindirici dinamiğini sistemin politik krize dönüşmesini becerebilen devrimci akımlar muvaffak olabilmektedirler. Küresel mali ve ekonomik kriz genel anlamda sınıf mücadelesini nasıl etkilemektedir? Kriz dünya çapında başlıca çelişmeleri nasıl etkileyebilir? Politik sonuçları bakımından krizin iktidar mücadelesine etkisi neler olabilir? Bu gibi sorulara daha çok dünya ve Avrupa penceresinden bakmak anlamında bir inceleme yapmak gerekirse şöyle bir kaç önemli tespitler yapmak mümkündür:

Birincisi, kriz emperyalizm ve halklar arasındaki çelişmeyi derinleştirecektir. **İkincisi**, kriz emek ve sermaye/proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişmeyi keskinleştirecektir. **Üçüncüsü**, kriz egemenlerin kendi arasındaki iç çelişkileri/ rekabeti/ dalaşımı/ çatlaklıkları boyutlandıracaktır. **Dördüncüsü**, kriz kapitalizm ve sosyalizm arasındaki çelişkiyi sosyalizm lehine güçlendirecektir. Tüm bunlara bağlı olarak; dünyada sömürülenler ve sömürülenler/ezenler ve ezilenler arasındaki sınıflar arası mücadelesi yakın ve orta dönemde yeniden yükselecektir.

Savaş karşıtı hareketler, faşizm karşıtı hareketler, kendiliğinden işçi hareketleri, anti-emperyalist halk hareketleri, ulusal demokratik hareketler, çevre hareketleri, anti-ırkçı kitle hareketlerin bu süreçte gelişme ihtimali pekala mümkündür.

Yine buna karşın çelişkilerin keskinleşmesine paralel olarak egemenlerin müdahalesiyle veya etkisiyle muhafazakar, ırkçı, faşist, despot, erkek egemen, anti-demokratik, militarist, saldırgan, sahte güvenlikçi, işbirlikçi, sınıf uzlaşmacı, düzen içi ve reformist akımlarında

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

gelişme ihtimalini asla göz ardı etmemek gerekmektedir. Bu tehlikeyi farketmemek gelişme dinamiklerini sadece ezilenler ve sömürülenler cephesinden pozitiflikler açısından değerlendirmek, gerçekler içindeki tehlike potansiyelini göz ardı etmek kitleleri yeniden yığınlar halinde burjuvazinin peşine takılmasını beraberinde getirecektir.

ABD’de 2008 son çeyreğinde konut kredi sisteminin çökmesiyle birlikte mali krizin patlak vermesi üzerine bir domino taşı düzeneği gibi kriz küresel düzlemde bütün ülkelere hızlı bir şekilde yayılmıştı. Nihayetinde mali kriz küresel ekonomik krizi de tetiklemiş veya erkene çekmişti. Uluslararası burjuvazi, yine klasik refleksleriyle, krizin faturasını dünya işçi sınıfına, en geniş emekçi kesimlerine ve halklara kesmekten vazgeçmeyeceğini her ülkede göstermektedir. Küresel mali ve iktisadi krizin ekonomik bilançosu şimdiden emperyalizm tarihinin en kapsamlı bunalımı içinde olduğumuzu belgelemektedir.

Yüzlerce banka, tekel veya holdingin tarihe karıştığı, kalanların büyük bir bölümünün ise ağır yaralı olarak varlığını sürdürme telaşı içinde olduğu bir süreçte verilere bakılırsa 60 trilyon dolar üzerinde bir meblanın adeta buharlaştığı söylenmektedir. Hacim bakımından 1929 krizinin 40 katı daha fazla bir sermaye değersizleşmesi/kaybı söz konusudur. Bu korkunç bir rakamdır ve bu kadar sermayenin % 10’u ile tüm dünyadaki açlık, sefalet ve yoksulluk kalıcı bir şekilde ortadan kaldırılabilirdi.

Dünya egemenleri arasında krize sözde sebebiyet veren “günah keçilerini bulma” didişmesinden öteye bir uzlaşma söz konusu değildir. Her ülke ve her ülkenin büyük tekel-leri sadece ve sadece kendilerini kurtarma peşindedir. Faturanın halklara kesilmesi, fahiş rakamlara çıkan manajer bonolarının (ekstra gelir) azaltılması ve hedge fon (varlıklarını sayısız yatırım aracına dağıtarak değerlendiren dev fonlar) şirketlerinin talanlarının kısmen

dizginlenmesi ve hala tehlike arz eden sözde değerli finans kağıtlarının kurulacak ikinci el bankalar (badbank) sistemi üzerinden nakde çevrilmesi dışında çok kayda değer bir anlaşma yapılamamıştır egemen zirvelerde.

Demek ki mesele halkı sömürmek olduğunda ellerini üst üste koyanlar, sömürüden pay almak mesele olduğunda pekala kendi içlerinde gruplara bölünebiliyorlar. İşte bu nedenle, kriz sonrası egemen politikalara bakıldığında devletsel çıkarlar yeniden ön plandadır. Herkes kendi ekonomisini kurtarmak adına “proteksiyonizm” denilen kendini koruma politikası gütmeye başlamıştır. Bu ulusal korumacılığın başını ABD, İngiltere, Almanya, Japonya, Fransa, İtalya devletleri ve hükümetleri çekmektedir.

Sınıf mücadelesi açısından krizin politik nesnel sonuçları: Sınıfların varlığını ve sınıf mücadelesinin kaçınılmazlığını inkar eden egemen idealist-indirgemeci-inkarcı resmi tarih anlayışı, küresel kapitalist krizle ortaya çıkan nesnel sonuçları ve bu sonuçların evrensel düzlemde yarattığı bilinç sıçramasıyla birlikte büyük bir darbe aldı.

Diyalektik ve tarihsel materyalizm, krizin yarattığı kısmi nesnel sonuçlar itibarıyla olsa dahi, politik iktidar mücadelesinde büyük bir kazanım ve özgüven elde etti. Kapitalizmin güncel krizi sosyalist kesimler ve ona sempatiyle bakan bilinçli emekçi kitleler içindeki “özgüven krizi”ni önemli oranda yeniden sınıfa ve kurtuluş davasına yönelik hissedilir bir nispi bir güvene dönüştürdü. Artık bütün mesele, kendisi için ayağa dikilmesini bilen sınıf bilinçli proleterlerin kapitalist sistemin bunalımlarının politik iktidar krizine çevrimini hızlandırmak ve bu yolda fırsatları iyi değerlendirmek becerisinde yatmaktadır.

Küresel mali ve ekonomik krizin yarattığı tablo göstermiştir ki; üretenler, üretilene adletsizce el koyanlar olduğu müddetçe sınıfsal antagonizmalar/uzlaşmazlıklar bir bütün örtbas edilemeyecektir. Toplumlar “üretenler ve

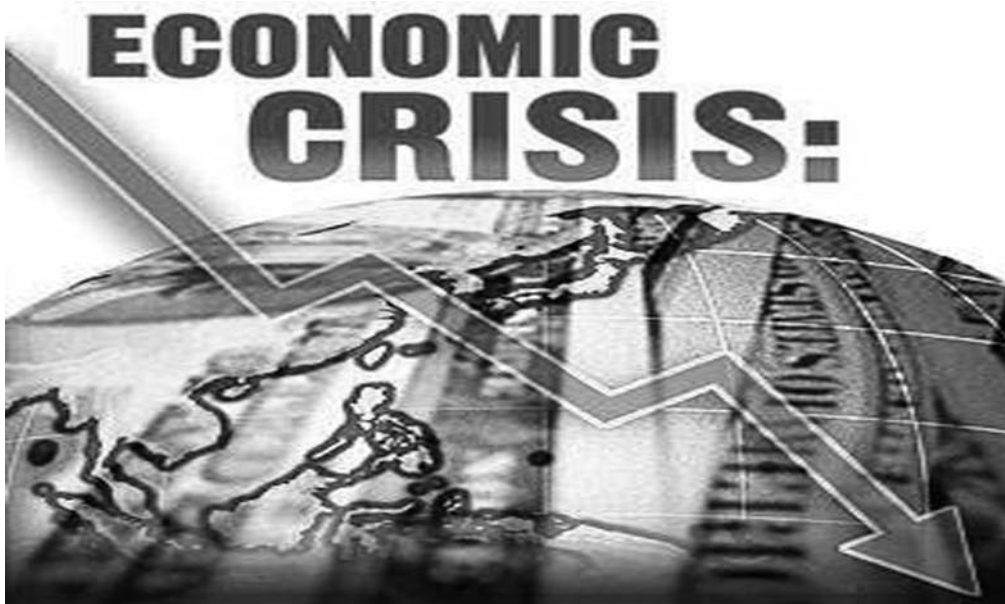
üretim el koyanlar” şeklinde bölünmüşlüklerini sürdürdükleri müddetçe sınıfların varlığı ve sınıflar mücadelesinin kaçınılmazlığı da asla bir bütün inkar edilemeyecektir.

Emperyalist metropollerdeki finans oligarşisinin mali piyasalar üzerinden yarattığı “görkemli” sistemin üzerine yükselen “aşırı birikim krizi” de borsadaki bir domino taşının kaymasıyla birlikte küresel çapta deşifre oldu. Üstelik bu “aşırı birikim krizi”, kapitalizme içkin tipik “aşırı üretim krizi”ni de bir anda açığa çıkarmıştı. Emperyalist kapitalizm koşullarında sermayenin (özellikle uluslararası, tekeli, büyük sermayenin) hem birikim sürecinde hem de dolaşım sürecinde çift yönlü krizler ürettiği de ortaya çıktı.

Egemenlerin azami kâr yaratmak için emlak ve yatırım bankaları üzerinden geliştirmek istedikleri yeni sömürü modeli de iflas etti. Şimdi onlar kendi aralarında bir başka sömürü reçetesi daha hazırlama derdindedir. Ama artık kendi yarattıkları Frankensteinları kontrol edemez durumdadır. Bu gerçek sınıf mücadelesini egemenlerin kendi aralarındaki çelişkinin derinleşmesine paralel olarak küresel çapta ilerletecektir. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Ancak aynı egemenler yeniden militarizmi daha fazla yaygınlaştırma, yeni savaflara başvurma ve hatta bürokratik, askeri ve sivil ayaklarıyla faşizme yeniden başvurarak yeniden olağanüstü iktidar modellerine başvurmaktan asla çekinmeyeceklerdir. Kitleler işsizlik sömürsünün yaygınlaşması üzerinden, burjuva egemenler, emekçi yığınların düşüncelerini yeniden şovenizmle zehirleyerek onları karşı karşıya getirmek ve küresel düzlemde sivil faşizmin güçlenmesine önayak olmak isteyeceklerdir. Buna karşı uyanık olunmalı ve ırkçı, ötekileştirici, negatif ayrıştırıcı faşizan düşüncelere karşı yeniden ve daha çok ‘işçilerin enternasyonal birliği ve halkların kardeşliği’ bayrağı yükseltilmelidir.

**Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu
Aktivist**

Diyalektik ve tarihsel materyalizm, krizin yarattığı kısmi nesnel sonuçlar itibarıyla olsa dahi, politik iktidar mücadelesinde büyük bir kazanım ve özgüven elde etti. Kapitalizmin güncel krizi sosyalist kesimler ve ona sempatiyle bakan bilinçli emekçi kitleler içindeki “özgüven krizi”ni önemli oranda yeniden sınıfa ve kurtuluş davasına yönelik hissedilir bir nispi bir güvene dönüştürdü.

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

HAKLARIMIZI ÖĞRENİYORUZ...

➔ İş Yasası'na göre kadın işçi doğumdan önceki 8 hafta ve doğumdan sonraki 8 hafta izinli sayılır. Bu sürede ücretini almaya devam eder.

➔ Eğer hamileliğin çalışmasına engel olmayacağı doktor raporu ile belgelenirse doğumdan önceki 8 haftalık izin 3 haftaya kadar inebilir. Bu durumda kalan 5 haftalık hakkını doğum sonrasında kullanabilir.

➔ Eğer hamile işçinin gebeliği normal gitmiyorsa, düşük yapma tehlikesi varsa ve bu durum hekim raporu ile belgeleniyorsa izin süreleri artırılabilir.

➔ Eğer kadın işçi doğum sonrasında bebeği ile daha fazla ilgilenmesi gerektiğine karar verirse doğum izni bittikten sonra 6 ay daha izin kullanabilir. Ancak bu 6 ay süresince ücret alamaz.

➔ Hamile kadın işçiler hamilelikleri boyunca, doğumdan sonra da 6 ay boyunca gece çalıştırılmazlar. Hekim raporu ile bu süre uzatılabilir.

➔ Hamile veya yeni doğum yapmış, çocuk emziren kadın işçiler günde 7.5 saatten fazla çalıştırılmazlar.

➔ Eğer yorucu ve ağır işte çalıştığı hekim raporu ile belgelenirse hamile kadın işçi sağlık durumuna daha uygun bir işe geçirilir. Bundan dolayı ücretinde bir indirim yapılamaz. Ayrıca çalışma ortamının sigara içilmeyen veya oturarak çalışılan bir yer olmasına özen gösterilir.

➔ Hamilelik süresince kadın işçinin düzenli hekim kontrollerini yapması gerekir. Bu kontrollerin yapılması için gün içinde izin alabilir. İzinli olduğu gün veya saatler için ücret kesintisi yapılamaz.

➔ Çalışma süresince hamile kadın işçinin sık sık tualete gitme ihtiyacı dikkate alınarak kendisine kolaylık gösterilir. Enfeksiyon ris-

KADIN İŞÇİLERİN HAMİLELİK VE DOĞUM İZNI İLE DOĞUM YAPAN KADIN İŞÇİLERİN HAKLARI

kine karşı işyerinde gerekli hijyen şartları sağlanmalıdır.

➔ Çalışma hızı ve yoğunluk hamile kadın işçinin koşullarına göre yeniden düzenlenebilmelidir. Hamile işçinin ani darbelere, sarsıntıya, uzun süreli titreşime maruz kalacağı işlerde çalıştırılması yasaktır.

➔ Hamile işçi kişisel koruyucu kullansa bile 80 desibelden daha az gürültülü ortamlarda çalışması sağlanmalı ve bu mümkün değilse işi değiştirilmelidir.

➔ İşyerinde hamile kadın işçinin soğuk, sıcak ve yüksek basınçtan dolayı sağlık riski yaratmayacak koşullarda çalıştırılması gerekir.

➔ Hamile veya yeni doğum yapmış kadın

bölerek kullanacağına işçi kendisi karar verir. Bu süre için ücret indirimi uygulanamaz.

➔ Yaşına ve medeni durumuna bakılmaksızın 100-150 arası kadın işçisi olan işyerlerinde işyeri dışında ve işyerine en fazla 250 metre uzaklıkta 1 yaşından küçük çocukların bakılması ve bebek emziren kadınların kullanılabilmesi için bir emzirme odası kurulmalıdır. Bu yükümlülüklerin mali giderlerinin hepsi patron tarafından karşılanmalıdır.

➔ Yine yaşına ve medeni durumuna bakılmaksızın 150'den fazla kadın işçisi olan işyerlerinde 0-6 yaş arası çocukların bakımı veya emzirilmesi için işyerinden ayrı ama makul bir uzaklıkta bir yurt veya anaokulu patron tarafından kurulmalıdır. İşveren başka patronlarla ortaklaşarak bir yurt açabilir veya harici bir yurtla anlaşarak da bu hizmeti görebilir.

➔ İşveren yakın bir yerde bir yurt yeri bulamamışsa, uzaklık 250 metreden fazlaysa bu durumda patron ücretsiz taşıt sağlamak zorundadır.

➔ Kadın işçi sayısı belirlenirken işverenin aynı belediye veya mücavir alan içindeki bütün işyerlerinde çalışan kadın işçilerinin toplam sayısı hesaplanır.

➔ Emzirme odası veya yurtlardan kadın işçilerin çocukları ile erkek işçilerin annesi ölmüş çocukları veya boşanma halinde velayeti babaya verilmiş çocukları faydalanır.

➔ Yurtlarda 0-2 yaş, 3-4 yaş, 5-6 yaş grubu birbirinden ayrı olarak tutulmalı ve hepsiyle ayrı ayrı ilgilenilmelidir. Buralarda yüksek öğrenim görmüş bir yönetici, öğretmenler, sağlık personeli, her 10 çocuk için bir kadın çocuk bakıcısı bulunmalıdır. Çocuk-

lar gün aşırı bir hekim tarafından kontrolden geçirilmelidir. Çocuklara düzenli olarak koruyucu aşı yapılmalıdır. Çocukların beslenmesi hekim kontrolünde olmalı ve günlük en az 250 gram süt veya yoğurt düzenli olarak verilmelidir.

Sendika.org'dan yararlanılmıştır.

işçinin yalnız çalıştırılmaması esastır. Bu mümkün değilse diğer işçilerle kolaylıkla iletişim kurabileceği bir yerde çalışması sağlanır.

➔ Doğum sonrasında kadın işçi bebeğini emzirebilmek için günde 1,5 saat süt izni kullanılır. Bu saati hangi saatler arasında ve kaç

“İşçi sınıfı ya devrimcidir ya da hiçbir şey!” K. Marks

ESENYURT BELEDİYESİ'NDE DİRENİŞ SÜRÜYOR

Esenyurt'taki direniş sürecine dair Belediye-İş Sendikası 2 Nolu şube mali sekreteriyle bir röportaj yaptık:

1 Mayıs: Esenyurt'ta 219 gündür eylem ve direniş sürüyor, bunun kamuoyunda yer almamasının nedeni sizce nedir?

UĞUR YILMAZ: İşverenlerin medya kuruluşlarına hakim olması sebebiyle gerektiği kadar kamuoyu oluşturulmuyor.

Medyada yer alabilmek için ancak büyük eylemler yapılması lazım, bunlarda bile televizyonlar ancak yorumsuz ya da iki dakikalık bir haber olarak veriliyor. Medyaya hakim olma şansımız olmadığına göre bu şans sadece dönemsel olarak olur.

1 Mayıs: Örgütlenmede izlenen yol ve sizin işkolunuzda örgütlenme nasıl olmalıdır?

UĞUR YILMAZ: Genelde kamuda örgütlendiğimiz için aslında bazen işimiz kolay olabilir. Bana göre örgütlenmeler şöyle yapılırsa daha uygun olabilir: örgütlenecek yerdeki çalışanların tamamı toplanıp sendikalı olurlarsa nelerle karşılaşacakları, sendikalı olmanın avantajları anlatılmalı ve eğer sendikalı olmaya karar verilerse tamamı bir günde üye yapılmalı.

1 Mayıs: İşten çıkarılmalar karşısında yapılması gereken eylem ve etkinlikler başka neler olmalıdır?

UĞUR YILMAZ: Klasik eylem ve etkinliklerin artık, kamuoyu yaratacak eylemler yapmalıyız. Sabit noktada yaptığımız eylemler bir süre sonra kanıksanıyor. İşverenin bulunduğu her yerde her an eylem yapmalıyız. İşverenin aklına "bugün burada da eylem yaparlar mı?" sorusunu getirtmeliyiz.

1 Mayıs: Sizce Esenyurt direnişini ya da örgütlenmesini nasıl ele almalıyız?

UĞUR YILMAZ: Esenyurt'u bana göre artık normal bir yer olarak görmemeliyiz. Anlaşıldı ki burada bizler diktatöre karşı mücadele veriyoruz. Burada rant da olduğu için bu diktatörlüğe kimse nüfus edemiyor ya da etmiyor. Burası normal bir yer olsa bu kadar eylem ve etkinlikten sonra işveren muhakkak geri adım atardı. Biz burada her şeyi yaptık, bu yaptıklarımıza normal bir işveren dayanamazdı. Anlaşıldı ki karşımızda normal bir işveren yok. Bana göre sistemli bir şekilde de yapmıyorlar, başka yerlere örnek olsun diye de yapmıyorlar. "Biz ne dersek o olur burada bizim dediğimiz olur" diyerek hareket ediyor.

Bir taşeron gerçeği: İSKİ

Tüm dünyayı sarıp sarmalayan ekonomik krizin bir sonucu olan yoksulluk ve sefalet alabildiğince büyümektedir. Krizin sonuçlarından en belirginlerinden biri de hiç kuşku yok ki işsizliktir. Zaten devasa bir orduyu ifade işsizler ordusu, krizle birlikte saflarına milyonlarca işçiyi katıp büyümüştür. "İç tehdit" kapsamına dahi alınarak, egemenlerin dahi gözünü nasıl korkuttuğunu gösteren bu orduya İstanbul'dan İSKİ çalışanı 1.500 kişi daha katıldı. Gerekçe ise İSKİ'nin kendi işini kendisinin yapacağı ve işçilerin bulunduğu taşeron şirketlere ihtiyacın duyulmamasıydı!

14 Mart günü İstanbul/Aksaray'da bulunan İSKİ binası önünde pankart asan işçiler kararlı olduklarını ve kesintisiz olarak direniş kararı aldıklarını yaptıkları basın açıklaması ile gösterdiler. "İşimizi geri istiyoruz", "Taşeronda çalıştıysak suç mu işledik" yazılı pankart açan işçiler işten atmalara karşı direniyor. Direnişteki işçilerden **Ercan Altun** yapılan saldırıları şu şekilde yorumladı.

"Ben dört sene altı aydır İSKİ'den iş alan ve taşeron bir şirket olan Karel bünyesinde bilgi işlem bölümünde çalışıyorum. Bizim bünyemizden toplam 450, genel olarak 1 500

kişi atıldı. Bizim bölümümüzde prim başına çalışma yoktu, sabit maaş olarak çalışıyorduk. Çalışma koşullarımıza bakılacak olursa İSKİ'nin kadrolu çalışanlarına ve bizlere baki-

arak bu çok net bir şekilde görülebilir. Bizlerin hiçbir çalışma güvenliği yok; yemek yol vb. giderler tamamen bizlerin maaşları içinden verilmekte. Sigortalarımız asgari ücret düzeyinde yatırılırken primleri az göstermek ve vergiden kaçmak için maaşlarımızın yarısını bankadan yarısını da elden veriyorlar. Asgari geçim indirimimiz yoktu. Kadrolu çalışanlar, sabah 8.00 akşam 17.00 mesaisi yaparken bizler saat 22.00'lere kadar çalışıyorduk. Şirketin işten çıkarması ile birlikte ödenecek olan tazminatlar ödenmiyor. Aslında tüm taşeron şirketlerde yaşanan sıkıntılardır bunlar. Ama elbette bu sıkıntıların giderilmesi ve işçilerin daha rahat bir çalışma koşullarına kavuşması için örgütlenme şart"

Peki, bu gücü yaratacak olan örgütlenme var mı? Sendikalar bu noktada neler yapmaktadır?

Sendikal bir örgütlülüğümüz yok ve taşeron iş alanlarında sendikalar herhangi bir faaliyet yürütmüyor. Yürütüyor olsaydı bizler bu durumda olmazdık. Bizlerin bu haklardan yoksun olmasının bir sonucu olarak işten atıldık. Bu gün Türkiye'de asıl işçi denilen kesim bu tür alanlarda çalışmaktadır.